

Ҳақиқат чист? — Шумораи Якум

Чаҳорчӯбаи Ҳақиқат: Ваҳй, Мувозиятҳои Нубувватӣ ва Алфа ва Омега

Jeff Pippenger

2023-08-05

Пеш аз он ки мо ба мавзӯи он ки ҳақиқат чист, бипардозем, қайд мекунем, ки ин таҳқиқро бо се ояти аввали боби якуми Ваҳй оғоз намуда, баъд аз он мақолае дар бораи Илёс афзудем. Чанд ҳадафи ин таҳқиқот иборатанд аз муайян кардани нақши Иёлотӣ Муттаҳида дар нубувват, кушодани паёми Ваҳйи Исои Масеҳ, шинохтани нақши анбиё ҳамчун рамзҳои қавми Худо ва баррасии паёмадҳои он ки Исо Алфо мебошад, чӣ маъно дорад. Мо нишон додем, ки се ояти аввали Ваҳй бо оятҳои охирини Ваҳй мувофиқат ва ҳамохангӣ доранд, ва дар ҳар ду маврид — ҳам дар оғоз ва ҳам дар анҷом — Исо Худро Алфо ва Омега, ибтидо ва интиҳо, аввалин ва охирин муаррифӣ мекунанд.

Мо дар таҳқиқи дуюм баҳси кӯтоҳе дар бораи Илёсро истифода бурдем, то нишон диҳем, ки оятҳои ифтиҳои Китоби Муқаддас бо оятҳои хотимавии ҳам Аҳди Қадим ва ҳам Аҳди Ҷадид мувофиқат доранд, ва илова бар ин, ки оятҳои ифтиҳои Аҳди Ҷадид низ бо ибтидо ё анҷоми Китоби Муқаддас, ба ҳар тарзе ки бихоҳед онро баррасӣ кунед, мувофиқат доранд, хоҳ онро ҳамчун як кулл бинед ва хоҳ ҳамчун ду Аҳд.

Нуктаи дигари матлабе, ки мо мекӯшем онро рушд диҳем, фаҳмиши он аст, ки Илоҳият дар тӯли таърих амал кардааст, то Худоиро ба тадриҷ ошкор созад. Аз ҳамин рӯ, мо қайд намудам, ки бо пешрафти вақт дар мавзӯи Китоби Муқаддас оид ба таърихи аҳд, Худо қадам ба қадам бештару бештар аз хислати Худо ба воситаи рамзияти номҳои гуногуни Худ ошкор намуд. Худои Қодири Мутлақ ба Иброҳим сухан гуфт, ва ҳамон як Худо ба Мусо низ сухан гуфт, аммо ба Мусо хабар дод, ки аз он пас номи Ё бояд ҳамчун Яхува шинохта шавад. Сипас, вақте ки Масеҳ омад, Ё Худро бо номи муаррифӣ кард, ки дар Аҳди Қадим ношинохта буд, ба ҷуз аз як зикри он ном аз ҷониби як бобилӣ дар боби сеюми Дониёл. Исо на танҳо муайян сохт, ки Ё Писари ягоназоди Падар аст, балки ҳамчунин дар ҳамон таърихи мушаххаси аҳд Худро ҳамчун Писари Одам муаррифӣ намуд. Худо ҳамчунин ба адвентизми миллерӣ, вақте ки бо оғози адвентизм ба аҳд даромад, номи дод.

«Дар ин вақт, вақте ки мо ба анҷом ҷунон наздикем, оё мо дар амал то ин дараҷа ба ҷаҳон монанд шавем, ки одамон беҳуда кӯшиш кунанд то қавми номгузоришудаи Худоро пайдо наоянд? Оё касе хусусиятҳои вижаи моро ҳамчун қавми баргузидаи Худо ба ивази ҳар гуна ғоиде, ки ҷаҳон дода метавонад, бифурӯшад? Оё илтифоти онҳое, ки шариати Худоро поймол мекунанд, ҷун ҷизи бисёр арзишманд шумурда шавад? Оё онҳое, ки Худованд онҳоро қавми Худ номидааст, гумон кунанд, ки қудрате болотар аз Он Бузурги «Ман ҳастам» вучуд дорад? Оё мо кӯшиш намоем, ки нуктаҳои фарқкунандаи имонери, ки моро Адвентистони рӯзи ҳафтум гардониданд, маҳв созем?»
Evangelism, 121.

Номе, ки ба Адвентистҳои рӯзи ҳафтум дода шудааст, аз ҷониби Худованд дода шудааст, ва хоҳар Уайт бисёр вақт ба адвентистҳоро ҳамчун қавми номбаршудаи Худо ишора мекунад. «Номбаршуда» маънои онро дорад, ки номгузорӣ шуда бошад. Танҳо ду калисое, ки хоҳар Уайт онҳоро ҳамчун қавми номбаршудаи Худо муайян мекунад, Исроили қадим ва Исроили муосир мебошанд.

Пас, ҳангоме ки мо дар омӯзиши китоби Ваҳй пеш меравем, ман пешниҳод менамоям, ки «номи наве», ки ба аҳли Филоделфия ошкор мегардад, ва онҳо ҳамчунин ҳамчун ясаду чилу чор ҳазор муаррифӣ шудаанд, қисми бузурге аз он сирри нубувватист, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш кушода мешавад.

Касеро, ки ғолиб ояд, сутуне дар маъбади Худои Худ хоҳам гардонид, ва ӯ дигар ҳеҷ гоҳ аз он ҷо берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худ, ва номи шаҳри Худои Худ, яъне Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои Худ фуруд меояд, хоҳам навишт; ва бар ӯ номи нави Худро хоҳам навишт. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд. Ваҳй 3:12, 13.

Охири паёми ҳушдор — паёми Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ва он ваҳйи хислати Ё мебошад.

«Онҳое ки мунтазири омадани Домод мебошанд, бояд ба мардум бигӯянд: “Инак Худои шумо.” Охири шуоҳҳои нури пур аз раҳмат, охири паёми раҳмате ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, ваҳйи хислати пурмуҳаббати Ёст. Фарзандони Худо бояд ҷалоли Ёро зоҳир созанд. Дар ҳаёт ва хислати худ онҳо бояд ошкор намоянд, ки ғайзи Худо барои онҳо чӣ қардааст». Christ’s Object Lessons, 415, 416.

Мо дар бораи Исо ҳамчун Калом боз бисёр чизҳои дигар дорем, ки дар сабт ворид намоем, аммо ҳоло ба вожаи «ҳақиқат» мегузарем. Фаҳмиши «ҳақиқат», ҳамчунин ҳуди вожаи «ҳақиқат» ва низ ҳарфҳое, ки барои сохтани «каломи ҳақиқат» ба кор рафтаанд, фаҳмиши табиати Масеҳ мебошанд.

Пас Пилотус ба Ё гуфт: «Пас, Ту подшоҳ ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам. Барои ҳамин Ман таваллуд шудаам, ва барои ҳамин ба ҷаҳон омадаам, то ки бар ростӣ шаҳодат диҳам. Ҳар кӣ аз ростист, овози Маро мешунавад». Пилотус ба Ё гуфт: «Ростӣ чист?» Ва ҷун инро гуфт, боз назди яҳудиён берун рафт ва ба онҳо гуфт: «Ман дар Ё ҳеҷ айбе намеёбам». Юҳанно 18:37, 38.

Калимаи юнонӣ, ки дар он оят ба тарзи «ростӣ» тарҷума шудааст, аз калимаи ибронӣ гирифта шудааст, ки ҳамчунин ҳарф ва ҳатто рақам низ мебошад. Аввалин ҳарфи алифбои ибронӣ «алеф» аст. Дар асл, ду ҳарфи аввали алифбои ибронӣ «алеф» ва «бет» мебошанд, ва онҳо ба ду ҳарфи аввали алифбои юнонӣ, яъне алфа ва бета, бисёр монанданд. Якҷо онҳо решаи калимаи «алифбо»-ро ташкил медиҳанд. Бинобар ин, калимаи «алфа» (аз ҳарфи ибронӣ алеф) ҳамчун ҳарф, калима, рақам ва низ ҳамчун яке аз номҳои бисёри Исо истифода мешавад.

Вақте ки Пилотус ин суолро дод: «Ҳақиқат чист?», Исо аллакай ба ӯ гуфта буд, ки сабаби он ки Ё «ба ҷаҳон омад», ва ҳамчунин сабаби он ки Ё «таваллуд ёфт», ин буд, ки бар «ҳақиқат»

шаҳодат диҳад. Ў илова кард, ки «ҳар кӣ аз ҳақиқат бошад, овози» Ўро «мешунавад».

Хушо он касе, ки ин суҳанони нубувватро меҳонад, ва онҳое ки мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:3.

ҲАҚИҚАТ: G225 — аз G227; ҳақиқат: — ҳақиқӣ, Х ростдан ҳам, ҳақиқат, ростлик. G227 — аз G1 (ҳамчун инкор юкламаси) ва G2990; ҳақиқӣ (яъни яширмайдиган): — ҳақиқӣ, ростдан ҳам, ҳақиқат. G1; А. Ибронӣ келиб чиқишга эга; алифбонинг биринчи ҳарфи: фақат кўчма маънода (сон сифатида қўлланишидан келиб чиқиб) биринчи. Альфа.

Исо ба вай мегӯяд: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас назди Падар намеояд, ҷуз ба василаи Ман». Юҳанно 14:6.

Ҳангоме ки Исо гуфт: «Ман... ҳақиқат ҳастам». Ў мегуфт, ки Ў ҳарфе, рақаме ва калимаест барои ҳарфи алфа; ва калимаи алфа, ва рақами алфа, ҳама «ҳақиқат» мебошанд. Дар китоби Дониёл, Масеҳ Худро ҳамчун Шуморкунандаи аҷоиб ошкор намуд, ки ин таърифи калимаи ибрии «Палмонӣ» мебошад, ки дар боби ҳаштуми Дониёл ҳамчун «муқаддаси муайяне, ки суҳан мегуфт» тарҷума шудааст.

Пас шунидам, ки як муқаддас суҳан мегуфт; ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе ки суҳан мегуфт, гуфт: «Ин рӯё дар бораи қурбонии ҳаррӯза ва гуноҳи вайрониовар, ки ҳам қудсгоҳ ва ҳам лашкарро ба поймол шудан месупорад, то кай хоҳад буд?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад рӯз; он гоҳ қудсгоҳ пок хоҳад шуд». Дониёл 8:13, 14.

Он «святой некий» в тринадцатом стихе есть «Палмони» — дивный исчислитель, или исчислитель тайн. В этих двух стихах изложены пророчество о 2300 годах и два пророчества о 2520 годах. Пророчество о 2300 годах относится к «святылищу», а два пророчества о 2520 годах относятся к «воинству», ибо и святылище, и воинство будут попираемы Римом. Пророчество о 2520 годах представляет попрание Божьего святылища и народа. Три глубоких взаимосвязанных пророчества, основанных на времени, находятся именно в том месте Библии, где Иисус представляет Себя как дивного исчислителя тайн. Дело не просто в том, что Он избрал эти два стиха, чтобы представить Себя Владыкой времени, но в том, что те два стиха, в которых Он открывает Себя, указывают время, когда Он вступит в завет с современным духовным Израилем, и эти два стиха также являются основанием и центральным столпом адвентизма.

Ояте, ки бештар аз ҳар ояти дигар ҳам поя ва ҳам сутуни марказии имони адвентистӣ буд, ин изҳорот буд: «То ду ҳазору сесад шабонарӯз; баъд муқаддасгоҳ пок хоҳад шуд». [Дониёл 8:14.] «Муборизаи бузург», 409.

Дар вақти охир, дар соли 1798, китоби Дониёл мӯҳркушой гардид ва паёми фариштаи аввал дар таърих ворид шуд, ки афзоиши дониши нубувватиро, ки дар замони ҳаракати Миллерӣ ба амал омад ва оғози Адвентизми рӯзи ҳафтум буд, нишонгузорӣ намуд. Вақте ки китоби Дониёл барои Миллериён мӯҳркушой шуд, паёме аз Палмонӣ — паёми вақт — фаҳмида гардид. Каломи Худо ҳаргиз хато намекунад, ва он ҳамеша интиҳоро бо оғоз муайян месозад. Пас, дар анҷоми Адвентизм ҳатман ва бегумон ваҳии хислати Ў низ хоҳад буд,

чунон ки дар таърихи Миллерӣ буд. Ин ҳақиқат бар оғози ва анҷоми Адвентизм асос ёфтааст, вале ҳамчунин бар робитаи баёншудаи китоби Дониёл бо китоби Ваҳй асос меёбад. Дониёл ва Ваҳй як китобро намояндагӣ мекунад, ва дар он намояндагӣ онҳо ду шоҳид мебошанд: аввал Дониёл ва охир Ваҳй.

«Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як ҳастанд. Яке нубувват аст, дигаре ваҳй; яке китобест мухрзада, дигаре китобест кушода». Seventh-day Adventist Bible Commentary, ҷилди 7, 972.

Дониёл ва Ваҳй ду китобанд, ки як китобро ташкил медиҳанд; ҳамон тавре ки Китоби Муқаддас як китоб аст, ки ба Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид, ё ибтидо ва интиҳо, тақсим шудааст. Дар Ваҳй боби ёздаҳ он ду шоҳиде, ки ҳамчун Мӯсо ва Илос муаррифӣ шудаанд, Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид мебошанд.

«Дар бораи ду шоҳид пайғамбар боз чунин эълон мекунад: “Инҳоянд он ду дарахти зайтун ва ду шамъдон, ки дар ҳузури Худои замин истодаанд”. “Каломи Ту,” гуфт забурнавис, “ҷароғест барои пойҳои ман ва нурест барои роҳи ман”. Ваҳй 11:4; Забур 119:105. Он ду шоҳид Навиштаҳои Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадидро намояндагӣ мекунад». Муборизаи бузург, 267.

Дониёл ва Юҳанно ду шоҳид мебошанд, ки ҳар ду таъкиб дидаанд, ҳар ду ба асорат бурда шудаанд, ҳар ду ҳамон як хатти таърихи нубувватиро барои сабт кардан гирифтаанд, ҳар ду намояндаи яксаду чилу чор ҳазор мебошанд, ҳар ду дар паёмади вайронии Ерусалим зиндагӣ кардаанд, ҳар ду рамзи марг ва эҳё мебошанд (Юҳанно аз рағбани ҷӯшон ва Дониёл аз ҷоҳи шерон).

Дониёл як ошкоршавии махсуси хислати Масеҳро муайян мекунад, ва ӯ инро дар он ду ояте анҷом медиҳад, ки илҳом онҳоро «сутуни марказӣ ва таҳкурсӣ»-и калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум меномад. Он ду оят «санги қулла» буданд, яъне санги охирина, ки бар таҳкурсии гузошта шуд, ки бо корҳои Уилям Миллер намояндагӣ мегардид. Он санги қулла бо худ фаҳмиши муқаддасгоҳи осмонӣ, шарияти Худо, шанбе, доварии таҳқиқотӣ ва се ғариштаи Ваҳй боби чордахумро овард. Дониёл оғози китоб аст, Юҳанно анҷоми он.

Навиштаи Юҳанно ваҳйе аз хислати Масеҳро дар поёни Адвентизм муайян хоҳад кард. Дар оғози Исроили муосир Ё Худро ҳамчун Шуморагари Аҷиб, Оғаридгори ҳар он чи ба риёзиёт вобаста аст, ошкор намуд; ва дар поёни Исроили муосир Ё Худро ҳамчун забоншиноси аҷиб ошкор месозад. Ё Оғаридгори ҳар он чизест, ки ба забон алоқаманд аст, ҳоҳ сохтори забон бошад, ҳоҳ қоидаҳои дастурӣ, ҳоҳ вожаҳо ва ҳатто ҳарфҳои алифбо. Ё он иртиботро оғарид, ки ба воситаи суҳанон амалӣ мегардад, бо қоидаҳои дастурӣ танзим мешавад, ҳоҳ хаттӣ бошад, ҳоҳ шифоҳӣ, ва бо алифбос навишта мешавад, ки мувофиқи тарҳи Ёст; ва фаротар аз ҳамаи ин — Ё Калом аст. Бо ҳамин Калом Ё Лаодикиягӣни кӯри омодашударо ба Филадельфиягӣни муқаддасшуда табдил медиҳад.

Онҳоро ба воситаи ростии Худ муқаддас гардон; каломи Ту ростист. Юҳанно 17:17.

Каломасе, ки ҳамчун «муқаддас кардан» тарҷума шудааст, маънои муқаддас гардониданро дорад. Он яксаду чилу чаҳор ҳазор муқаддас хоҳанд буд ва онҳо ба он ҳолати ҳислат ба василаи «ҳақиқат» расида хоҳанд буд, ё метавон гуфт, ба василаи «Каломи» Ё, зеро Исо Калом аст ва Ё ҳақиқат аст.

Дар ибтидо Калом буд, ва Калом назди Худо буд, ва Калом Худо буд. Ё дар ибтидо назди Худо буд. Ҳама чиз ба василаи Ё офарида шуд; ва бе Ё чизе аз он чи офарида шудааст, офарида нашуд. Юҳанно 1:1–3.

Ба ин нукта аҳамият диҳед, ки ин аввалин чизест, ки Юҳанно дар Инҷили худ менависад. Ин, албатта, бо аввалин чизе, ки дар Ҳастӣ навишта шудааст, ҳамоҳанг аст. Ин ба шаҳодат меафзояд ва он чиро, ки дар Ҳастӣ 1 гуфта шудааст, равшантар муайян месозад.

Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид. Ҳастӣ 1:1.

Калимасе, ки дар ояти аввал «Худо» тарҷума шудааст, ба шакли чамъ омадааст; бинобар ин, аз ҳамон «ибтидо» маълум месозад, ки Худо беш аз як аст. «Дар ибтидо», мувофиқи Инҷили Юҳанно, Калом назди Худо буд ва Калом Худо буд. Ва Калом Офаридгор буд.

Исо Калом аст, ва Ё Китоби Муқаддасро ба воситаи пайвастании илоҳият бо инсоният ба вучуд овард — илоҳият, ки бо Рӯҳулқудс ифода мешавад, ва инсоният, ки дар шахси онҳое зоҳир мегардад, ки суханонро дар китобҳои навиштанд, ки мебоист ба калисоҳо фиристода шаванд. Пас, Китоби Муқаддас, ҳамон тавре ки Исо, омезиши инсоният ва илоҳият аст. Китоби Муқаддас, бо вучуди иштироки инсонҳои суқуткарда ва ҷисмонӣ, муқаддас аст, ва он мардоне низ, ки онро ба қалам оварданд, муқаддас буданд.

Ва мо ҳамчунин каломи нубувватро, ки боз ҳам устувортар аст, дорем; ва неқ мекунад, агар ба он диққат диҳед, мисли ба чароғе, ки дар ҷои торик мекурад, то даме ки рӯз бишкрофад ва ситораи субҳ дар дилҳои шумо тулӯ намояд; аввал инро донед, ки ҳеҷ нубуввати Навиштаҷот тафсири шахсии касе нест. Зеро нубувват дар замонҳои қадим бо иродаи инсон наомадааст; балки одамони муқаддаси Худо, таҳти таъсири Рӯҳулқудс, сухан гуфтаанд. 2 Петрус 1:19–21.

Ҳарчанд анбиё мардони муқаддас буданд, онҳо ҳанӯз ҳам инсонҳои суқуткарда буданд, зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд. Бо вучуди ин, Китоби Муқаддас омезиши илоҳият ва инсоният аст, ва он муқаддас аст, зеро Каломи Худо омад, то дар ҳаёти Худ ва дар Каломи навишташудаи Худ нишон диҳад, ки инсоният, вақте бо илоҳият муттаҳид аст, гуноҳ намекунад. Он чи дар бораи Китоби Муқаддас рост аст, дар бораи Масеҳ низ рост аст, зеро Ё Китоби Муқаддас аст.

Исо ҷисми гуноҳолудро бар Худ гирифт ва ҳаргиз гуноҳ накард; ба ин васила намунае фароҳам овард, ки инсоният, вақте бо илоҳият муттаҳид аст, гуноҳ намекунад.

«Қиссаи Байт-Лаҳм мавзӯест бепоён. Дар он “амиқии сарват, ҳикмат ва дониши Худо” ниҳон аст. Румиён 11:33. Мо аз қурбонии Начотдиҳанда ба ҳайрат меоем, ки таҳти осмонро ба ивази охур иваз намуд, ва ҳамнишинии фариштагони сачдакунандагонро ба ивази ҳайвоноти оғил. Ғурури инсон ва худкифоии ӯ дар ҳузури Ё маҳкум мегарданд.

Аммо ин фақат оғози фурӯтани ачиби Ё буд. Барои Писари Худо, ҳатто дар он сурат ки Одам дар бегуноҳии худ дар Адан меистод, гирифтани табиати инсонӣ тақрибан таҳқири беинтиҳо мебуд. Аммо Исо инсониятро он гоҳ пазируфт, ки насли башар аз чор ҳазор соли гуноҳ заиф гардида буд. Мисли ҳар як фарзанди Одам, Ё натиҷаҳои амали қонуни бузурги ирсиятро пазируфт. Ин натиҷаҳо дар таърихи аҷдодони заминии Ё нишон дода шудаанд. Ё бо чунин ирсият омад, то дар ғаму васвасаҳои мо шарик гардад ва ба мо намунаи зиндагии бе гуноҳро бидиҳад». Хоҳиши асрҳо, 48.

Исо Калом аст, ва ҳам Исо ва ҳам Китоби Муқаддас омезиши инсоният ва илоҳият мебошанд. Вақте ки Исо дар тӯли асрҳо Китоби Муқаддасро ба вучуд овард, Ё дар дохили Китоби Муқаддас қоидаҳои ҷой дод, то онҳое ки хоҳанд шунид, бишнаванд. Қоидаҳои ки бар Китоби Муқаддас ҳукмронанд, ҳамчунин сифатҳои хислати Ё мебошанд.

«Дар Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам меоянд ва анҷом меёбанд. Дар ин ҷо тақмили китоби Дониёл аст». Аъмоли Ҳаввориён, 585.

Калимаи «complement» маънои ба камол расониданро дорад. Шаҳодати Дониёл дар Ваҳй ба анҷом мерасад, ба тавре ки шаҳодати Дониёл ибтидо ва Ваҳй анҷом мегардад. Оғози Ваҳй дар анҷоми Ваҳй тақрор мешавад, ва дар ояти аввали боби якуми Дониёл ҷангест миёни Исроили ҳақиқӣ ва Бобили ҳақиқӣ, ки дар он Бобил ғолиб меояд; аммо дар анҷоми таърихи имтиёз, дар Дониёл 11:45, 12:1, Бобили рӯҳонӣ бо Исроили рӯҳонӣ дар ҷанг аст, ва дар поён Бобил мағлуб мешавад ва Исроил пирӯз мегардад. Чунон ки бо Юҳанно дар Ваҳй, оғози шаҳодати Дониёл бо анҷоми шаҳодати ӯ мувофиқат мекунад. Пас, ҳақиқат чист?

Таълимот вожаест, ки он чиро муайян мекунад, ки ҷамоате аз имондорон дуруст медонанд. Мақсад ӯ корбурди он танҳо ба Китоби Муқаддас ӯ масеҳият маҳдуд нест. Дар он ҷӣ ба ном масеҳият аст, эҳтимолан «таълимот»-ҳои дурӯғин аз ҳақиқӣ бештар ҳастанд, зеро Бобили рӯҳонӣ, папосӣ, қафаси ҳар гуна парандаи нопок ва нафратангез аст, ва он парандагон шароратро ифода мекунад, ки тавассути калисоҳо бо таълимотҳои дурӯғин, монанди он ки шариат бекор карда шудааст, пойдор нигоҳ дошта ва пинҳон карда мешавад. Аммо таълимоти ҳақиқӣ вучуд дорад.

Ақлҳои бероянён бо таассуб танг нагашта буданд. Онҳо омода буданд, ки ҳаққонияти таълимотеро, ки расулон мавъиза мекарданд, таҳқиқ намоянд. Онҳо Китоби Муқаддасро на аз рӯи кунҷовӣ, балки барои он меомӯхтанд, ки бидонанд дар бораи Масеҳи мавъуд ҷӣ навишта шудааст. Ҳар рӯз онҳо навиштаҳои илҳомёфтаре мечустанд, ва ҳангоме ки Навиштаро бо Навишта муқоиса мекарданд, фариштагони осмонӣ дар қанори онҳо буданд, ақлҳои онҳоро равшан месохтанд ва бар дилҳояшон таъсир мегузоштанд.

«Дар ҳар ҷое ки ҳақиқатҳои Инҷил эълон карда мешаванд, онҳое ки бо ихлос меҷӯянд қори дурустро ба ҷо оваранд, ба ҷустуҷӯи ҷиддии Навиштаҳо роҳнамой мешаванд. Агар дар манзараҳои поёнии таърихи ин замин онҳое ки ба онҳо ҳақиқатҳои озмоишкунанда эълон карда мешаванд, аз намунаи аҳли Берия пайравӣ мекарданд, ҳар рӯз Навиштаҳоро тадқиқ намуда ва паёмҳои ба онҳо овардашударо бо Қаломи Худо муқоиса менамунданд, имрӯз шумораи зиёде ба аҳкоми шариати Худо содиқ мебуданд, дар сурате ки ҳоло онҳо нисбатан каманд. Аммо вақте ҳақиқатҳои ғайримаммули Китоби Муқаддас пешкаш

карда мешаванд, бисёре аз анҷом додани чунин тадқиқот саркашӣ мекунанд. Ҳарчанд онҳо қодир нестанд таълимоти равшани Навиштаҳоро рад намоянд, бо вучуди ин нисбат ба омӯхтани далелҳои пешниҳодшуда ниҳоят беҳавасӣ зоҳир мекунанд. Баъзеҳо гумон мекунанд, ки ҳатто агар ин таълимот дар ҳақиқат дуруст ҳам бошанд, кам аҳамият дорад, ки онҳо ин нури навро қабул мекунанд ё не, ва онҳо ба афсонаҳои дилписанде мечаспанд, ки душман онҳоро барои гумроҳ сохтани ҷонҳо истифода мебарад. Ҳамин тавр, сеҳни онҳо аз ҷониби иштибоҳ кӯр мегардад, ва онҳо аз осмон ҷудо мешаванд.

«Ҳама мувофиқи нуре, ки ба онҳо дода шудааст, доварӣ карда хоҳанд шуд. Худованд фиристодагони Худо бо паёми наҷот мефиристад, ва онҳоро, ки мешунаванд, Ё барои тарзи муносибаташон ба суҳанони бандагони Худ масъул хоҳад дошт. Онҳое ки бо ихлос дар ҷустуҷӯи ҳақиқатанд, таълимотеро, ки ба онҳо пешниҳод мешавад, дар нури Каломи Худо бодикқат таҳқиқ хоҳанд кард». Аъмоли Ҳаввориён, 231, 232.

Ҳастанд «таълимотҳо», ки «ҳақиқатҳои Инчил» мебошанд, ва онҳо бояд таҳқиқ карда шаванд. Баъзе аз онҳо, (агар на ҳамаи онҳо) «ҳақиқатҳои имтиҳонкунанда» мебошанд. Шанбе ҳақиқати имтиҳонкунандаест, ки фаҳмидани он осон аст. Ҳам таълимоти ростин ҳастанд ва ҳам таълимоти козиб. Баъзе аз таълимоти ростин барои онҳое ки онҳоро мешунаванд, санҷиш пеш меоранд. Ҳамчунин навиъ аз ҳақиқат вучуд дорад, ки барои як давраи муайяни замон муқаррар шудааст. Ин ҳақиқатҳо «ҳақиқати ҳозира» номида мешаванд.

«Дар Каломи Худо ҳақиқатҳо бисёр гаронбаҳо мавҷуданд, аммо он чи ҳоло рама ба он ниёз дорад, “ҳақиқати ҳозира” аст. Ман хатари онро дидаам, ки паёмрасонҳо аз нуқтаҳои муҳими ҳақиқати ҳозира рӯй гардонда, бар мавзӯҳои таваккуф мекунанд, ки барои муттаҳид сохтани рама ва муқаддас гардонидани ҷон мувофиқ нестанд. Шайтон дар ин ҷо аз ҳар гуна имкони мумкин ба манфиати худ истифода хоҳад бурд, то ба кори Худо зарар расонад. »

«Аммо чунин мавзӯҳо, мисли қудсгоҳ, дар иртибот бо 2300 рӯз, аҳкоми Худо ва имони Исо, ба таври комил барои шарҳ додани ҳаракати гузаштаи Аддвент ва нишон додани он ки мавқеи ҳозираи мо чист, инчунин барои устувор гардондани имони шаккунандагон ва бахшидани яқиният ба ояндаи ҷалолманд пешбинӣ шудаанд. Ман борҳо дидаам, ки ҳаминҳо мавзӯҳои асосие буданд, ки паёмрасон бояд бар онҳо таваккуф мекарданд». Early Writings, 63.

Адвентистон бисёр вақт ин порчаро ба қор мебаранд, то аз он чи он дар асл мегӯяд, қанораҷӯӣ кунанд. Онҳо далел меоранд, ки ҳар он чи бояд дар паёмҳои мо дар бораи «ҳақиқати ҳозира» таъкид карда шавад, фақат маъбад, 2300 рӯз, аҳком ва имони Исо мебошад. Онҳо ин иддаоро пеш меоранд, то аз он чи дар бораи ин чор мавзӯ муайян шудааст, қанораҷӯӣ намоянд.

Ҳадафи ин чор ҳақиқати бузург он аст, ки онҳо «ба таври комил барои шарҳ додани ҳаракати гузаштаи Адвент, ва нишон додани он ки мавқеи ҳозираи мо чист, барои устувор гардонидани имони шақоварон, ва бахшидани яқинӣ ба ояндаи пурҷалол» ҳисоб карда шудаанд. Ин чор таълимоти ҳақиқати ҳозира ба он тарҳрезӣ шудаанд, ки нишон диҳанд

оғози Адвентизм (ҳаракати гузаштаи Адвент) анҷоми Адвентизмро (мавқеи ҳозираи моро) тасвир мекунад. Он чор таълимоти асосӣ «ба таври комил ҳисоб карда шудаанд», то принсиперо шарҳ диҳанд, ки анҷом бо оғоз тасвир мешавад. Мувофиқи ин порчаи илҳом, ин ҳамон «ҳақиқати ҳозира» аст, ки «рама ҳоло ба он эҳтиёҷ дорад».

Исроили қадим ибтидои Исроил аст ва Исроили муосир анҷоми он. Исроили аслии қадим ҳалқи Адвентистони рӯзи ҳафтумро аз замони охир, аз соли 1798, то қонуни якшанбе ба таври рамзӣ ифода мекард. Пеш аз омадани аввалини Масеҳ, «ҳақиқати ҳозира» аз яҳудиён пинҳон буд, зеро онҳо ба сабаби вобастагии худ ба одатҳо ва анъанаҳо кӯр (Лаодикия) буданд.

«Мо мехоҳем замонеро, ки дар он зиндагӣ мекунем, дарк намоем. Мо онро ҳатто нима ҳам дарк намекунем. Мо онро ҳатто нима ҳам ба худ қабул намекунем. Дили ман дар дарунам меларзад, вақте меандешам, ки мо бо чӣ гуна душмане бояд рӯ ба рӯ шавем ва то чӣ андоза барои рӯ ба рӯ шудан бо ӯ сушт омодаем. Озмоишҳои фарзандони Исроил ва мавқеи онҳо каме пеш аз омадани аввали Масеҳ борҳо ва борҳо пеши назари ман оварда шудаанд, то мавқеи қавми Худоро дар таҷрибаи онҳо пеш аз омадани дуюми Масеҳ нишон диҳанд,—чӣ гуна душман ҳар фурсатро мечуст, то идораи ақлҳои яҳудиёро ба даст гирад, ва имрӯз низ ӯ мекӯшад, ки ақлҳои хизматгорони Худоро кӯр гардонад, то натавонанд ҳақиқати гаронбаҳоро фарқ намоянд». Selected Messages, book 2, 406.

Мувофиқи истиноди навбатии мо, яҳудиён «ҳақиқати аслии Худо»-ро аз назар гум карда буданд, ва он ҳақиқати аслии барои яҳудиён таърихи раҳӣ аз Миср буд. Таърихи он раҳӣ ҳақиқати аслии онҳо буд; он ҳамон ҳақиқате буд, ки ба онҳо амр шуда буд онро дар тӯли наслҳои худ ба фарзандони хеш таълим диҳанд. Онҳо ноком шуданд, чунон ки адвентизм низ ноком шудааст. Барои он ки ҳақиқатро ба яҳудиёни кӯршуда пешниҳод намояд, Исо ҳақиқатро дар як қолаб ҷой дод.

«Дар замони Начотдиҳанда, яҳудиён гавҳарҳои гаронбаҳои ҳақиқатро бо партовҳои анъана ва афсона чунон пӯшонида буданд, ки фарқ кардани рост аз дурӯғ номумкин буд. Начотдиҳанда омад, то партовҳои хурофот ва иштибоҳоти дерпоро дур созад ва гавҳарҳои Қаломи Худоро дар ҷаҳорҷӯби ҳақиқат ҷой диҳад. Агар Начотдиҳанда имрӯз низ, ҳамон гуна ки назди яҳудиён омад, назди мо меомад, чӣ мекард? Ӯ мебоист қори монандеро анҷом меод, то партовҳои анъана ва маросимро дур созад. Вақте ки Ӯ ин корро анҷом дод, яҳудиён бисёр ошуфта шуданд. Онҳо ҳақиқати аслии Худоро аз назар дур карда буданд, аммо Масеҳ онро боз ба пеши назар овард. Қори мо ин аст, ки ҳақиқатҳои гаронбаҳои Худоро аз хурофот ва хато озод созем.»

«Ҳақиқи ҷалолманд аз назар пинҳон карда шудаанд, ва бо сабаби ҳатуву хурофот бенуру бемафтун гардонида шудаанд. Исо нури Худоро ошкор месозад ва тобиши зебои ҳақиқатро дар тамоми ҷалоли илоҳии он падида меоварад. Зехни ростқавлон аз ҳайрату таҳсин пур мегардад. Дилҳои онҳо бо муҳаббати муқаддас ба сӯи Ӯ ҷалб мешаванд, Ӯе ки ҷавоҳироти ҳақиқатро берун оварда, онҳоро ба фаҳмиши эшон намоён сохт.»

«Яҳудиён қисме аз ҳақиқатро дарк мекарданд ва бахше аз каломи Худоро таълим медоданд; вале табиати фарогир ва амиқи шариати Худоро намефаҳмиданд. Масеҳ хасу хошоки суннатҳоро барчида дур андохт ва мағзу дили воқеии мақсадҳои Худоро ошкор сохт. Вақте ки Ё чунин кард, онҳо то ҳадди берун аз идора ҳашмигин шуданд. Онҳо аз як шаҳр ба шаҳри дигар овозаҳои дурӯғ паҳн мекарданд, ки гӯё Масеҳ кори Худоро вайрон месозад. Аммо дар ҳоле ки Исо шаклҳои кӯҳнаро барҳам медод, ҳақиқатҳоро, ки аз қадим буданд, аз нав барқарор мекард ва онҳоро дар чорчӯби ҳақиқат ҷой медод. Ё онҳоро ба ҳам мутобиқ ва пайваст намуд ва низоми комили мутаносиби ҳақиқатро ба вучуд овард. Ин буд коре, ки Начотдиҳандаи мо анҷом дод; ва акнун мо чӣ хоҳем кард? Оё мо бо Масеҳ дар ҳамоҳангӣ амал нахоҳем кард? Оё моро овозаҳо ҳукмронӣ хоҳанд кард? Оё хоҳем гузошт, ки тасаввуроти ҳуди мо нури Худоро аз мо пинҳон созанд? Мо бояд бо диққат бихонем, бо фаҳм бишнавем ва он чизҳоро, ки омӯхтаем, ба дигарон низ таълим диҳем. Мо бояд пайваста барои нони ҳаёт гурусна бошем, пайваста оби зинда ва барфи Лубнонро бичӯем, то битавонем мардумро ба обҳои зинда ва хунуккунандаи Чашмаи ҳақиқат роҳнамоӣ намоем». Review and Herald, June 4, 1889.

Ҳангоми нахустин омадани Худ, Исо «ҳақиқатҳои қадимро аз нав барқарор намуд ва онҳоро дар чорчӯбаи ҳақиқат ҷой дод. Ё онҳоро бо ҳам мувофиқ гардонда ва ба ҳам пайваст, низоми комил ва мутаносиби ҳақиқатро ба вучуд овард». Исо таърихи ибтидои Исроили қадимро истифода бурд, то ҳақиқатҳои қадимро аз нав барқарор намояд, ва Ё инро бо роҳи мувофиқ сохтани он ҳақиқатҳо (аз рӯи мавзӯ) ва ба ҳам пайвастани онҳо (ба таври мувозӣ, сатр бар сатр) анҷом дод. Ё инро ба мақсади озод сохтани яҳудиён аз урфу одатҳо ва анъанасҳои анҷом дод, ки онҳоро кӯр гардониданд буданд. Он таърих таърихи анҷоми Исроили воқеӣ буд.

Адвентизм таърихи анҷоми Исроили қадимро такрор мекунад, ва чорчӯбе, ки ҳақиқат бояд дар он ҷой дода шавад, то кӯрии Лӯдисиёи суннат ва одат баргараф гардад, ҳоло низ, чунон ки дар замоне ки Масеҳ бо яҳудиён муомила мекард, амалӣ мегардад. «Ҳақиқатҳо»-и «қадим» бояд дар «чорчӯб»-и ҳақиқат ҷой дода шаванд, то ки хатҳои нубувват бо дигар хатҳои нубувват, «сатр бар сатр», ба таври мувозӣ, барои он ки шояд як Лӯдисиё аз кӯрии худ озод гардад, ба ҳам оварда шаванд. Масеҳ дар ҳама чиз намунаи мост.

Дар Китоби Муқаддас ҳақиқатҳое ҳастанд, ки ҳамчун таълимот шинохта мешаванд, ва «ҳақиқатҳои аҷоибӣ бисёре ҳастанд», аммо ҳамчунин «ҳақиқати ҳозира» низ ҳаст, ки «барои мардуми» он «насл»-е, ки ҳангоме ки ин ҳақиқат ошкор мегардад зиндагӣ мекунанд, «имтиҳон» мебошад. Аз лиҳози нубувватӣ, ин дар насли чоруми Адвентизм рӯй медиҳад, ва «ҳақиқати ҳозира», «ки барои ин насл имтиҳон аст», барои наслҳои аввали Адвентизм имтиҳон набуд.

«Дар Навиштаҳо баъзе чизҳое ҳастанд, ки фаҳмидани онҳо душвор аст ва, ба гуфтаи Петрус, нодонон ва ноустуворон онҳоро ба ҳалокати худ таҳриф менамоянд. Шояд мо дар ин зиндагӣ натавонем маънии ҳар порчаи Навиштаҳоро шарҳ диҳем; аммо ҳеҷ нуктаи ҳаётан муҳими ҳақиқати амалӣ нест, ки дар абрҳои асрор пӯшида монда бошад. Вақте ки, дар тадриҷи Худо, вақти он фаро расад, ки ҷаҳон ба воситаи ҳақиқати барои он замон озмуда шавад, зехнҳо бо Рӯҳи Ё барангехта хоҳанд шуд, то Навиштаҳоро ҷустуҷӯ

кунанд, ҳатто бо рӯза ва бо дуо, то он даме ки ҳалқа пас аз ҳалқа ёфта шуда, дар занчири комил ба ҳам пайваст гардад. Ҳар ҳақиқате, ки бевосита ба начоти ҷонҳо дахл дорад, чунон равшан гардонда хоҳад шуд, ки ҳеҷ кас маҷбур набошад иштибоҳ кунад ё дар торикӣ роҳ равад.»

«Чунон ки мо занчири нубувватро пайғирӣ намудем, ҳақиқати ошкоршуда барои замони мо ба таври равшан дида ва баён гардид. Мо барои имтиёзхое, ки аз онҳо баҳрамандем, ва барои нуре, ки бар роҳи мо медурахшад, масъул ҳастем. Онҳое ки дар наслҳои гузашта зиндагӣ мекарданд, барои нуре, ки иҷозат ёфта буд бар онҳо бидурахшад, масъул буданд. Зехни онҳо вобаста ба нуктаҳои гуногуни Навиштаҳо машғул мегардид, ки онҳоро меозмуд. Аммо онҳо ҳақиқатхоро, ки мо дарк мекунем, намефаҳмиданд. Онҳо барои нуре, ки надоштанд, масъул набуданд. Онҳо Китоби Муқаддасро доштанд, чунон ки мо дорем; аммо вақти кушода шудани ҳақиқати махсус вобаста ба саҳнаҳои анҷомини таърихи ин замин, дар айёми наслҳои охирине мебошад, ки бар замин зиндагӣ хоҳанд кард.»

«Ҳақиқатҳои махсус ба шароити наслҳо, чунон ки онҳо вучуд доштаанд, мутобик гардонидани шудаанд. Ҳақиқати ҳозира, ки барои мардуми ин насл озмоиш аст, барои мардуми наслҳои хеле пешин озмоиш набуд. Агар нуре, ки ҳоло бар мо дар бораи шанбеи аҳкоми чорум медурахшад, ба наслҳои гузашта дода мешуд, Худо онҳоро барои он нур масъул мешуморид». Testimonies, volume two, 692, 693.

Барои онҳое ки шояд бихоҳанд инкор намоёнд, ки дар таърихи адвентизм чор насл вучуд дорад, ман шуморо ба Ҷадвалҳои Ҷабакқуқ ишора менамоям. Роҳи бисёр содаи дарки ин ҳақиқат он аст, ки номи Лаодикия маънои «қавме доваришуда»-ро дорад. Оғози адвентизм кушода шудани довариро эълон намуд, ва анҷоми адвентизм баста шудани довариро эълон мекунад. Баста шудани доварӣ дар насли сеюм ва чорум сурат мегирад.

Ту набояд барои худ ҳеҷ бути тарошида, ё ҳеҷ сурати чизе ки дар осмони болост, ё ки бар замини поён аст, ё ки дар обҳои зерин замин аст, бисозӣ; ба онҳо сачда нақун ва онҳоро ибодат наамо; зеро Ман, ки Худованд Худои ту ҳастам, Худои ғайюр ҳастам, ки гуноҳи падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чаҳоруми онҳое ки аз Ман нафратдоранд, мерасонам; ва ба ҳазорон нафар аз онҳое ки Маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро риоя мекунанд, марҳамат менамоям. Хуруҷ 20:4–6.

Дар поёни доварӣ, насли ниҳоии адвентизми лаодикиягӣ (қавме, ки доварӣ шудааст) доварӣ гардида, аз даҳони Худованд қай карда хоҳад шуд, чунон ки Исроили қадим ҳангоми вайроншавии Ерусалим чунин шуд. Таълимотҳои Китоби Муқаддас ҳақиқатҳо мебошанд, ва ҳамчунин ҳақиқатҳои озмоишкунанда низ ҳастанд, ва баъд ҳақиқатҳои ҳозира низ ҳастанд. Ҳақиқати ҳозира ҳамеша ҳақиқати озмоишкунанда аст, аммо он ба таври махсус ҳақиқати озмоишкунандаеро муайян мекунад, ки барои насле, ки айни ҳол зиндагӣ мекунад, таъйин шудааст. Аммо воқеияти кор, эҳтимолан, ин аст, ки ҳар ҳақиқате аз каломи Худо, ки мо интиҳоб мекунем онро рад намоем, ҳамон дам ба ҳақиқати озмоишкунандае табдил меёбад, ки мо тоза дар он ноком шудаем.

Исо каломи Худост, ва Ё ростист. Ё ба Пилотус хабар дод, ки сабаби он ки Ё «омад» «ба ҷаҳон», ин буд, ки «бар ростӣ шаҳодат диҳад», ва ҳар касе ки овози Ёро мешунавад, «аз ростист». Калимаи «ростӣ», ки Пилотус ва Исо дар бораи он сухан гуфтанд, аз як калимаи ибронӣ бармеояд, ки ба маънои «ростӣ» тарҷума мешавад ва дар Аҳди Қадим яксаду бисту ҳафт бор омадааст. Он калимаи ибронӣ (H571) ба калимаҳои гуногуни англисӣ тарҷума шудааст, аммо дар Аҳди Қадим наваду ду бор ҳамчун «ростӣ» тарҷума гардидааст. Он яке аз он калимаҳост, ки дар сатҳҳои бисёр дорои қудрати амиқ аст.

Каломе, ки дар Аҳди Қадим ҳамчун «ростӣ» тарҷума шудааст, аз се ҳарфи ибронӣ иборат аст; ва дар ҳарфҳои ибронӣ, ҳар ҳарф таърифи хоси худро дорад, бинобар ин калимае, ки аз ин ҳарфҳо сохта мешавад, маъноҳои муттаҳиди ҳар як ҳарфро ба ҳам меомезад, то маънои ниҳони калимаро ба вучуд оварад. Калимаи «ростӣ» аз се ҳарфи ибронӣ таркиб ёфтааст: ҳарфи аввали алифбои ибронӣ, ҳарфе дар миёна ва ҳарфи охири алифбои ибронӣ. «Ростӣ» дар Аҳди Қадим тавассути ҳарфи аввал ва ҳарфи охири алифбо, бо ҳарфе дар миёна, ифода шудааст!

Ин таърифи «қоидаи зикри аввал» дар Китоби Муқаддас аст. Бори аввале ки мавзӯе баён мегардад, муҳимтарин муроҷиат барои он калима аст, ки тухм мебошад, ва он тамоми ДНК-и заруриро барои ба вучуд овардани тамоми дoston дар бар мегирад. Дуюмин муроҷиати аз ҳама муҳим дар «қоидаи зикри аввал» — муроҷиати охирин аст, зеро дар он ҷо ҳамаи дostonҳое, ки байни оғоз ва анҷом пайдо мешаванд, ба ҳам пайваста мегарданд. «Дар Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам мерасанд ва ба анҷом мерасанд», ва Ваҳй китоби охири Китоби Муқаддас аст.

Калимаи ибрии «ҳақиқат», ки мо онро баррасӣ мекунем, бо ҳарфи «Алеф» оғоз меёбад, ҳарфи сздаҳум «Мем» аст ва ҳарфи бисту дуюм ва охирин «Тав» мебошад. Албатта, вобаста ба он ки барои таърифи ин ҳарфҳо ба кадом забоншинос муроҷиат мекунед, тафовутҳои гуногун дар нозуқиҳои таърифҳо вучуд доранд, аммо таърифҳои умумӣ бисёр пурмаъноанд.

א (Алеф): Ҳарфи аввали алифбои ибронӣ буда, аксаран бо ваҳдат иртибот дорад ва Илоҳиро ва абадиятро намоёндагӣ мекунад, робитаи миёни Худо ва офариниширо рамзӣ месозад.

מ (Мем): ҳарфи сенздаҳуми алифбои ибронӣ буда, аксаран бо об алоқаманд дониста мешавад.

ת (Тав): Ҳарфи охири алифбои ибронӣ буда, маънои «нишон» ё «аломат»-ро дар бар мегирад. Он бисёр вақт бо мафҳуми анҷомёбӣ ё «мӯҳр»-и офариниш алоқаманд дониста мешавад. Дар забони ибрии қадим, ҳарфи Тав шакли салибро дошт.

Калимаи ибронӣ, ки мо онро ҳамчун «ростӣ» баррасӣ мекунем, аз се ҳарф таркиб ёфтааст, ки дар маҷмӯъ Инчили ҷовидонаро ифода мекунанд. Чӣ гуна? Ин ба осонӣ дарк мешавад, агар шумо бидонед, ки паёмҳои се фаришта ҳамон Инчили ҷовидона мебошанд. Инро метавон шинохт, зеро маъноҳои ин се ҳарф паёми се фариштаро ифода мекунанд.

Фариштаи аввали Ваҳй боби чордахум Инчили абади ро муайян мекунад ва сипас ба тамоми ҷаҳон мегӯяд, ки «аз Худо битарсед» ва Ёро ба воситаи парастии Офаридгор ҷалол диҳед. Таърифи (Алиф), нахустини он се ҳарф, чунин аст: «Худои Илоҳӣ ва Абдаӣ, ва чун Офаридгори башар, ҳамон Худое ки одамон бояд бо эҳтироми амиқ аз Ё битарсанд ва Ёро ибодат намоянд.»

Алиф намояндаи паёми фариштаи аввал аст.

Паёми фариштаи дуюм одамонро аз Бобил берун меҳонад, замони фурӯ рехтани Рӯҳулқудсро нишон медиҳад ва исёни Бобилро муайян месозад. Таърифи (Мем) бо об вобаста аст, (рамзи фурӯрезиши Рӯҳ) ва он ҳарфи сиздахуми алифбо мебошад; рақами сиздах рамзи исён аст ва ба ин васила Бобилро муайян мекунад. Мем паёми фариштаи дуюмро намояндагӣ мекунад.

Фариштаи сеюм одамонро аз гирифтани нишони ҳайвон огоҳ месозад, ду гурӯҳи парастандагон ва ғазабӣ Худоро муайян мекунад. Таърифи (Тав) ин аст, ки он «нишон»-ро ифода мекунад, (нишони ҳайвонро); он муҳри офаринишро (муҳри Худоро) ифода мекунад. Худи ин ҳарф ба шакли салиб аст. Тав паёми фариштаи сеюмро ифода мекунад.

«Муҳри Худои зинда, ки бар пешониҳои қавми Ё гузошта мешавад, чист? Он аломатест, ки фариштагон меҳонанд, вале на ҷашмони инсон; зеро фариштаи ҳалоккунанда бояд ин нишони начотро бубинад. Зехни оқил аломати салиби Ҷаллотро дар писарон ва духтарони ба фарзандӣ пазируфтаи Худованд дидааст. Гуноҳи таҷовуз ба шарияти Худо бардошта шудааст. Онҳо либоси тӯй дар бар доранд ва ба ҳамаи аҳкоми Худо итоаткор ва вафодоранд.

«Худованд онҳоро, ки ҳақиқатро медонанд, маъзур намедорад, агар онҳо бо сухан ва амал ба аҳкоми Ё итоат накунанд». Maranatha, 243.

Калимаи ибронӣ, ки ҳамчун «ҳақиқат» тарҷума шудааст, аз се ҳарф иборат аст, ки ҳар яке таърифи худро доранд. Он се таъриф ҳамчунин таърифҳои паёмҳои се фаришта мебошанд. Онҳо ҳамчунин таърифҳои паёми фариштаи аввал мебошанд, зеро паёми фариштаи аввал паёме буд дар оғози Адвентизм, ва паёми фариштаи сеюм паёмест дар анҷоми Адвентизм. Азбаски Исо анҷомро бо оғоз тасвир мекунад, фариштаи аввал ҳамаи аломатҳои роҳнамоии нубуввати паёми фариштаи сеюмро доро мебошад. Ба ин тартиб, таърифҳои се ҳарфи ибронӣ на танҳо рамзҳои паёми фариштаи сеюм мегарданд, балки рамзҳои паёми фариштаи аввал низ мебошанд.

Юҳанно дар Ваҳй амр ёфт, ки он чизҳоро, ки дар он вақт вучуд доштанд, бинависад; ва бо чунин кардан, ҳамзамон он чизҳоро низ менавишт, ки дар оянда хоҳанд буд. Ё оғозро сабт кард, то анҷомро ба тасвир оварад. Ба таври қомилан равшан, адвентистони рӯзи ҳафтум оғоз карда шудаанд, ки паёми миллериёно, ки ҳамон паёми фариштаи аввал аст, омӯзанд ва эълон намоянд. Ҳангоми омӯختан ва эълон кардани он ҳақиқатҳо ва он таърих, мо паёми фариштаи сеюмро эълон хоҳем кард ва таърихи фариштаи аввалро такрор хоҳем намуд.

«Худо ба мо паёми наведидагӣ. Мо бояд он паёмро эълон намоем, ки дар солҳои 1843 ва 1844 моро аз дигар калисоҳо берун овард». Review and Herald, January 19, 1905.

«Ҳамаи паёмхое, ки аз соли 1840–1844 дода шудаанд, ҳоло бояд бо қувват баён карда шаванд, зеро бисёр одамон самти худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонда шаванд». Manuscript Releases, ҷилди 21, 437.

«Ҳақиқатхое ки мо дар солҳои 1841, '42, '43 ва '44 қабул кардем, акнун бояд омӯхта ва эълон карда шаванд». Manuscript Releases, ҷилди 15, 371.

«Огоҳӣ расидааст: набояд иҷозат дода шавад, ки чизе ворид гардад, ки таҳкурсии имонро, ки мо бар он аз замоне ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 расид, бино мекардем, ҳалалдор созад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт то имрӯз дар назди ҷаҳон истодаам, ба нуре ки Худо ба мо додааст, содиқ мондаам. Мо ният надорем пойҳои худро аз он суфае бардорем, ки бар он гузошта шуданд, ҳангоме ки рӯз ба рӯз бо дуои ҷиддӣ Худовандро меҷустем ва барои нур талош мекардем. Оё шумо гумон мекунед, ки ман метавонам аз нуре ки Худо ба ман додааст, даст кашам? Он бояд мисли Сангпораи Азалӣ бошад. Он аз замоне ки ба ман дода шуд, маро роҳнамоӣ кардааст». Review and Herald, 14 апрели 1903.

Паёми фариштаи аввал ва таърихе, ки он паём дар он муаррифӣ гардид, бо таърихи кунунии мо мувофиқат дошта, онро тасвир мекунад, — бо баъзе шартҳои пешгӯёна. Ҳар дуи он таърихҳо ҳамчунин тавассути се ҳарфе, ки Забоншиноси Илоҳӣ барои сохтани калимаи «ҳақиқат» ба кор бурдааст, ифода меёбанд. Ва он калимаи «ҳақиқат» Инчили ҷовидонаро намоёндагӣ мекунад.

Таърихи миллериён дар оғози адвентизм фариштаи якумро муаррифӣ мекунад, ва таърих дар поёни адвентизм, ки бо фариштаи сеюм муаррифӣ мешавад, таърихи мувозӣ мебошад, аммо онҳо баъзе фарқиятҳо дар бар мегиранд.

Фариштаи якум ифтидои довариро эълон мекунад ва фариштаи сеюм анҷоми довариро эълон менамояд. Сохтори нубувватие, ки бар асоси он таърихи адвентизм ошкор гардидааст, ҳам дар таърихи ибтидоии худ ва ҳам дар анҷоми худ айни яксон аст. Нишон додан мумкин аст, ки ҳар ду қанор дар ҷараёни зуҳури худ дар таърих аз се марҳилаи се фаришта пайравӣ мекунанд. Ва он се фаришта ҳама се ҳарф низ ҳастанд. Бинобар ин, пайдарпаии нубувватиҳои рӯйдодҳо дар ҳар ду қанори адвентизм бар се марҳилаи се фаришта асос ёфтааст, ки аломатҳои роҳанд ва ҳамзамон бо он се ҳарфи ибронӣ, ки калимаи «ҳақиқат»-ро месозанд, низ ифода шудаанд.

Алфа — оғози адвентизм аст, Омега — анҷоми адвентизм, ва ҳарфе, ки дар миёна қарор дорад, яъне ҳарфи сздаҳум, бинобар ин, исёни адвентизмро аз оғози он то анҷоми он муайян месозад.

Ба мо таълим дода мешавад, ки роҳи Худо дар қучост:

Роҳи Ту, эй Худо, дар қудсӣ аст; кист Худое ончунон бузург мисли Худои мо? Забур 77:13.

Дар муқаддасгоҳ мебинем, ки роҳи Худо ҳамоно се қадам аст, чунон ки паёмҳои се ғаришта. Дар сахни беруни тарси Худо инсонро водор месозад, ки қурбонӣ оварад ва сафедшавиро ба даст оварад. Дар Қудсият тақдир бо ҳаёти дуо, ки қурбонгоҳи бухур онро ифода мекунад, ҳаёти омӯзиш, ки мизи нони тақдир онро ифода мекунад, ва ҳаёти хизмат, ки шамъдонҳо онро ифода мекунанд, нишон дода мешавад. Қудси қудсҳо довариро ифода мекунад. Вақте ки мо тарси Худоро дорем, чунон ки дар паёми ғариштаи аввал ифода ёфтааст, мо барои сафедшавӣ назди пой салиб, дар сахни беруни, меравем. Вақте ки мо сафед мешавем (одил гардониди мешавем), мо дар тозагии ҳаёти тақдирёфта (рушд дар муқаддасӣ) қадам мезанем, чунон ки Қудсият онро ифода мекунад. Қудсият қори масеҳиро ифода мекунад, чунон ки онро миллириён дар замони паёми ғариштаи дуум, ҳамроҳ бо Нидои Нисфи Шаб, ба анҷом расониданд. Сафедшуда ва тақдирёфта, мо барои доварие, ки Қудси қудсҳо онро ифода мекунад, омода мегардем. Се қадами муқаддасгоҳ, ки дар баробари дигар қизҳо се истилоҳи илоҳиётро — сафедшавӣ, тақдирёбӣ ва қалолёбӣ — ифода мекунанд, ва ҳамчунин паёмҳои се ғариштаро ифода мекунанд, ва албатта инчунин паёми ғариштаи аввалро ифода мекунанд, ва албатта инчунин се ҳарфиро ифода мекунанд, ки барои сохтани қалимаи «ҳақиқат» ба қор бурда мешаванд.

Дар сахни муқаддасгоҳ низ мо ҳамаи ин се қадамро мебинем. Қадами аввали дохил шудан ба муқаддасгоҳ бояд қадами охири муқаддасгоҳро таҷассум намояд, ҳамоно тавре ки ғариштаи аввал ба ғариштаи сеюм мутобиқат мекунад. Қадами аввал дар сахн қурбон қардани қурбонист, ки сафедшавиро ифода мекунад. Қадами дуум ҳавзи шустушӯст, ки дар он қарб (гуноҳ) бардошта мешавад ва қурбонӣ пеш аз қадамҳои ниҳойи пок мегардад. Оби ҳавзи шустушӯ хусусияти қадами дуум аст. Қадами сеюм ҳуди қурбонии сӯхтанист, ки Масеҳро бар салиб тимсолвор нишон медиҳад, он ҷо ки доварӣ ба анҷом расонад шуд. Ҳамин се қадам дар қадами аввали муқаддасгоҳ низ ҳастанд, ҳамоно тавре ки ҳамин се қадам дар паёми ғариштаи аввал низ ҳастанд. Асли алфа ва омега дар дохили муқаддасгоҳ аст, чунон ки дар паёмҳои се ғаришта ҳафт, чунон ки дар ҳарфҳои се ҳафт, ки қалимаи «ростӣ»-ро ташкил медиҳанд.

Пешгӯии 2300-сола дорои ҳамоно сохтори айнан яксон аст. Пешгӯӣ бо се фармон оғоз ёфт ва бо расидани паёми ғариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид. Ин пешгӯӣ панҷ хатти пешгӯиро баён мекунад, ва таърихи оғози пешгӯии 2300-сола таърихи анҷоми ҳар яке аз он панҷ пешгӯӣ мебошад. Оғоз ва анҷоми тамоми пешгӯии 2300-сола дорои се фармон аст, ва он бо се паём ба анҷом мерасад.

Оғози нубувват дар соли 457 то милод дар айёми пурушӯб ба амал омад ва барои яҳудиён бозгаштан ва аз нав бино қардани маъбад ва шаҳро фароҳам сохт. Мувофиқи пешгӯӣ, 49 сол баъд аз оғози қоре, ки дар соли 457 то милод оғоз ёфта буд, он дар айёми пурушӯб ба анҷом расид. Оғози 49 сол анҷоми 49 солро тасвир менамояд.

457 то милод оғозии он пешгӯиест, ки тадҳини Масеҳро ҳангоми таъмиди Ё муайян мекунад. Тадҳини Ё оғози қори Ёро дар қамъ овардани қавме нишон дод, то шаҳравандони Ерусалими Нав бошанд, на Ерусалими Қӯҳна; ҳамоно тавре ки Исроили қадим дар соли 457 то милод барои аз нав бино қардани Ерусалими воқеи қамъ оварда шуд.

457 то эраи мо инчунин оғози он нубувватро нишон медиҳад, ки муайян месозад, ки Масех кай маслуб хоҳад шуд. Хоҳар Вайт таърихи салибро бо Ноумедии Бузурги 22 октябри соли 1844 мутобик месозад, ва ҳамчунин таърихи убури Баҳри Сурхро бо Ноумедии Бузург мувофиқ мегардонад. Дар соли 457 то эраи мо ноумедие вучуд дошт, ки намунаи ноумедии ибронӣ назди Баҳри Сурх, Ноумедии Бузурги адвентистон, ноумедии шогирдон назди салиб ва ноумедии Эбро дар соли 457 то эраи мо буд.

«Эбро умед дошт, ки шумораи зиёде ба Ерусалим бозмегарданд, аммо теъдоди онҳое ки ба ин даъват посух доданд, ноумедкунандавор андаке буд. Бисёре аз онҳое ки хонаҳо ва заминҳо ба даст оварда буданд, ҳеҷ хоҳише надоштанд, ки ин дороиҳоро қурбон созанд. Онҳо осоишу роҳатро дӯст медоштанд ва қомилан қонеъ буданд, ки бимонанд. Намунаи онҳо барои дигарон монеа шуд, ки дар акси ҳол шояд интиҳоб мекарданд, ки сарнавишти худро бо онҳое пайванданд, ки бо имон пеш мерафтанд». Prophets and Kings, 612.

Соли 457 то милод ҳамчунин оғози он нубувватро нишон медиҳад, ки муайян месозад кай Исроили қадим аз ҷониби Худо талоқ дода мешавад ва Инчил ба ғайрияҳудиён бурда мешавад, ва ҳамин тавр анҷоми як муҳлати махсуси имтиҳонии 490-соларо, ки ба таври хос барои Исроили қадим таъйин шуда буд, нишон медиҳад. Бинобар ин, соли 457 то милод оғози муҳлати имтиҳонии онҳо ва соли 34 мелодӣ анҷоми муҳлати имтиҳонии онҳо мебошад, ки ба таври намунавӣ нишон медиҳад, ки муҳлати имтиҳонии адвентизм дар соли 1844 оғоз ёфта, бо қонуни якшанбе ба анҷом мерасад.

Дар пешгӯии 2300-сола боз чанд пешгӯии дигари дохилии замони вучуд доранд, аммо ҳамаи онҳо мӯҳри Алфа ва Омегаро доранд. Оғозҳои онҳо анҷомҳои онҳоро тасвир менамоянд.

Бояд қайд кард, ки Исроили қадим амонатдори шариати Худо гардонида шуд, ва Исроили муосир на танҳо амонатдори шариати Ё, балки ҳамчунин амонатдори нубувватҳои Ё низ гардонида шуд. Вақте ки Худованд бо Исроили қадим аҳд баст, онҳоро амонатдорони Дах Аҳком сохт, чунон ки бар ду лавҳаи санг навишта шуда буд. Вақте ки Ё дар таърихи Миллеритӣ бо Исроили муосир аҳд баст, онҳоро амонатдорони каломи нубуввати Худ гардонид, ки бар ду чадвали Ҳабаккук, яъне чадвалҳои пешоҳангони солҳои 1843 ва 1850, тасвир ёфта буд. Оғози Исроили қадим оғози Исроили муосирро ба тасвир меорад.

Худованд қавми Худ — Исроилро — даъват намуд ва онҳоро аз ҷаҳон ҷудо сохт, то ки амонати муқаддасро ба онҳо бисупорад. Ё онҳоро ниғаҳдорандагони шариати Худ гардонид; ва қасд дошт, ки ба воситаи онҳо шинохти Худо дар миёни одамон ҳифз намояд. Ба воситаи онҳо нури осмон мебоист бар ҷойҳои торики замин битобад, ва овозе мебоист шунида шавад, ки ҳамаи халқҳоро фаро меҳонд, то аз бутпарастии худ рӯй гардонанд ва ба Худои зинда ва ҳақиқӣ ибодат намоянд.

«Агар ибрийён ба амонате, ки ба онҳо супурда шуда буд, содиқ мемонданд, онҳо дар ҷаҳон қуввате мебуданд. Худо муҳофизи онҳо мебуд, ва онҳоро болотар аз ҳамаи халқҳои дигар мебардошт. Қудрат ва ҳақиқати Ё ба воситаи онҳо ошкор мегардид, ва онҳо зери ҳукмронии хирадмандона ва муқаддаси Ё ҳамчун намунаи бартарии

хукмронии Ў бар ҳар гуна бутпарастӣ зоҳир мешуданд. Аммо онҳо аҳди худро бо Худо нигоҳ надоштанд. Онҳо аз паси расму ойинҳои бутпарастонаи халқҳои дигар рафтанд; ва ба ҷои он ки номи Офаридгори худро дар замин ситоиш гардонанд, онро ба хориву нафрат гирифтор сохтанд.»

«Аммо мақсади Худо бояд ба анҷом расад. Шинохти иродаи Ў бояд ба ҷаҳон дода шавад. Худо дасти зулмро бар қавми Худ фуруд овард ва онҳоро ҳамчун асирон дар миёни халқҳо пароканда сохт. Дар тангӣ бисёре аз онҳо аз гуноҳҳои худ тавба карданд ва Худовандро ҷустуҷӯ намуданд. Ҳамин тавр, дар сарзаминҳои бутпарастон пароканда шуда, онҳо дониши Худои ҳақиқиро паҳн карданд.»

«Дар ин замон, Худо калисои Худро даъват намудааст, ҳамон тавре ки Исроили қадимро даъват карда буд, то ҳамчун нуре дар замин биистад. Бо корди пурқудрати ҳақиқат,—яъне паёмҳои фариштаи яқум, дуюм ва сеюм,—Ў қавмеро аз калисоҳо ва аз ҷаҳон ҷудо кардааст, то онҳоро ба наздикии муқаддас ба Худ оварад. Ў онҳоро амонатдорони шариати Худ гардонидаст ва ҳақоики бузурги нубувватро барои ин замон ба онҳо супурдааст. Мисли ваҳйҳои муқаддасе ки ба Исроили қадим супурда шуда буданд, инҳо низ амонати муқаддасе мебошанд, ки бояд ба ҷаҳон расонда шаванд.

«Пешгӯӣ эълон мекунад, ки фариштаи аввал паёми худро ба “ҳар миллат, ва қabila, ва забон, ва қавм” мерасонад. Огоҳии фариштаи сеюм, ки ҷузъе аз ҳамин паёми сегона мебошад ва паёми замони ҳозира аст, низ на камтар фарогир хоҳад буд. Парчае, ки бар он навишта шудааст: “Аҳкоми Худо ва имони Исо”, бояд баланд бардошта шавад. Қудрати паёмҳои яқум ва дуюм бояд дар паёми сеюм шиддат ёбад. Дар пешгӯӣ он чунин тасвир шудааст, ки бо овози баланд аз ҷониби фариштае, ки дар миёни осмон парвоз мекунад, эълон мегардад, ва он тавачҷуҳи ҷаҳонро ба худ ҷалб хоҳад кард.»

«Таҳдидноктарин паёме, ки ҳаргиз ба инсонҳои миранда равона гардидааст, дар паёми фариштаи сеюм дарҷ ёфтааст. Пас, он бояд гуноҳи даҳшатноке бошад, ки ғазаби Худро бе омезиши раҳм фуруд меоварад. Вале одамон дар бораи ин масъалаи бисёр муҳим дар торикӣ воғузошта нашудаанд; ҳушдор бар зидди парастии ҳайвон ва сурати он бояд пеш аз фаро расидани доварҳои Худо ба ҷаҳон расонида шавад, то ки ҳама бидонанд чаро ин доварҳо фуруд оварда мешаванд ва имкони раҳӣ ёфтан дошта бошанд». Signs of the Times, January 25, 1910.

Таҳияи ду ҷадвал, дар иҷрошавии боби дуёми Ҳабакқук, иҷрои чандин пешгӯӣ буд.

Ман бар бурҷи посбонии худ меистам, ва худро бар манора қарор медиҳам, ва нигоҳ хоҳам кард, то бубинам, ки Ў ба ман чӣ хоҳад гуфт, ва ман ҳангоми мазаммат шуданам чӣ ҷавоб хоҳам дод. Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: рӯёро бинавис, ва онро бар лавҳҳо равшан гардон, то ҳар кӣ онро меҳонад, битавонад бишинобад. Зеро ин рӯё ҳанӯз барои вақти муайян аст, вале дар анҷом он сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад буд; агарчи таъхир кунад, онро интизор бош, зеро он хатман хоҳад омад, ва таъхир нахоҳад кард.

Инак, ҷони вай, ки мутақаббир шудааст, дар ӯ рост нест; вале одил бо имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳабакқук 2:1–4.

Таҳияи ҳам диаграммаи пешқадамони соли 1843 ва ҳам диаграммаи пешқадамони соли 1850 иҷрои пешгӯӣ буд. Омӯзиши Чадвалҳои Ҳабаққук барои ин далелҳои фаровон пешкаш мекунад. Аммо порчаи китоби Ҳабаққук дар ин нукта аз баҳси мо саҳми муҳим мегузорад.

«Ман дидам, ки чадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки ӯ меҳост; ки дасти ӯ бар он буд ва иштибоҳро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон мекард, то ҳеҷ кас онро дида натавонад, то даме ки дасти ӯ бардошта шуд». *Early Writings*, 74, 75.

Пас аз соли 1843 Худованд роҳнамоӣ кард, ки чадвали дигаре тартиб дода шавад, аммо чадвали аввалин (1843) набояд тағйир дода мешуд, магар ба василаи ваҳй.

«Ман дидам, ки ҳақиқат бояд бар лавҳаҳо равшан баён карда шавад, зеро замин ва пуррагии он аз он Худованд аст, ва барои равшан гардонидани он воситаҳои зарурӣ набояд дарег дошта шаванд. Ман дидам, ки лавҳаи кӯҳна аз ҷониби Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва ҳеҷ як рақами он набояд тағйир дода шавад, магар ба василаи илҳом. Ман дидам, ки рақамҳои лавҳа ҳамон гуна буданд, ки Худо меҳост, ва дасти ӯ бар он буд ва иштибоҳро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, то ҳеҷ кас онро набинад, то даме ки дасти ӯ бардошта шавад». *Spalding and Magan*, 2.

Ҳангоми бо Бародар Николс (ки чадвали соли 1850-ро таҳия карда буд) зиндагӣ кардан, дар айни замон ки ӯ он чадвалро таҳия менамуд, Хоҳар Уайт гуфт, ки чадвали соли 1850-ро дар Китоби Муқаддас дидааст.

«Ман дидам, ки Худо дар нашр шудани чадвал аз ҷониби Бародар Николс буд. Ман дидам, ки дар Китоби Муқаддас дар бораи ин чадвал пешгӯие ҳаст, ва агар ин чадвал барои қавми Худо пешбинӣ шудааст, агар он барои яке кофӣ бошад, барои дигаре низ ҳаст, ва агар яке ба чадвали наво, ки дар миқёси калонтар кашида шудааст, эҳтиёҷ дошта бошад, ҳама низ ҳамон қадар ба он эҳтиёҷ доранд». *Manuscript Releases*, volume 13, 359.

Ҳабаққук амр карда буд: «Рӯёро бинавис, ва онро бар лавҳаҳо равшан гардон». Ду лавҳаи Ҳабаққук рамзи аҳде буданд, ки Худо бо адвентизм баст, ҳангоме ки онҳоро амонатдорони нубувватҳои Худ гардонид; ҳамон тавре ки вақте ӯ бо Исроили қадим ба аҳд даромад ва ду лавҳаи шариатро дод ва масъулияти амонатдор будан ба шариатро бар дӯши онҳо гузошт. Аммо Ҳабаққук, дар робита ба лавҳаҳои ки бояд рӯёро равшан мегардониданд, ду табақаи парастандагонро муайян мекунад: як табақа, ки «ҷонаш мағрур шудааст» ва «рост нест», ва табақаи дигаре, ки ҳамчун «одилон» шинохта мешаванд, ки «ба имони худ зиндагӣ хоҳад кард».

Сиеки китоби Ҳабаққук муайян месозад, ки онҳое ки сафед шумурда шудаанд, бо имоне зиндагӣ мекунанд, ки бар Каломии нубувватӣ асос ёфтааст, чунон ки онро ду лавҳа ифода мекунанд; бинобар ин, онҳое ки сафед шумурда нашудаанд, ибтидои Адвентизмро рад кардаанд. Нуктае ки меҳодам баён намоям, бар порчае асос ёфтааст, ки чанде пеш онро баррасӣ карда будем. Он чунин меҳонад:

«Аммо чунин мавзӯҳо, монанди муқаддасгоҳ, дар иртибот бо 2300 рӯз, аҳкоми Худо ва имони Исо, ба таври комил муносибанд, ки ҳаракати гузаштаи Омаданро шарҳ диҳанд ва нишон диҳанд, ки мавқеи ҳозираи мо чист, имони шубҳадоронро устувор созанд ва ба ояндаи ҷалолманд яқин бахшанд. Ман борҳо дидаам, ки инҳо мавзӯҳои асосие буданд, ки паёмрасон бояд бар онҳо таваққуф кунанд». Early Writings, 63.

Мо ҳоло ҳамаи ин чор ҳақиқатро бозбинӣ кардем: муқаддасгоҳ, 2300 рӯз, аҳкоми Худо ва имони Исо. Мо ҳамаи ин чор ҳақиқатро дар доираи ҳақиқате ҷой додем, ки «ба таври комил ҳисоб шуда буд, то ҳаракати гузаштаи Адвентистиро шарҳ диҳад ва нишон диҳад, ки мавқеи ҳозираи мо чист». Он доира «қоидаи зикри аввалин» аст; он имзои Алфа ва Омега мебошад, ва он доираи ҳақиқат аст, зеро калимаи «ҳақиқат» айнан ҳамон имзоро дар бар мегирад, ки ҳамаи он чор ҳақиқате, ки ҳамчун «ҳақиқати ҳозира» муайян шудаанд, доранд ва он барои шарҳ додани оғози Адвентизм тарҳрезӣ шуда буд.

Агар ҳеҷ чиз дигаре набошад, ин маънои онро дорад, ки калимае, ки мо онро чун «ҳақиқат» тарҷума мекунем ва ҳоло мавриди баррасӣ қарор медиҳем, ҷаҳорҷӯбаи Инҷили ҷовидонист, ва он ҷаҳорҷӯбаи паёми оғоҳкунандаи ниҳоист, ва он ҷаҳорҷӯбаи паёми фариштаи сеюм аст, ва он қисми бузурги Ваҳйи Исои Масеҳ мебошад.

Паёми ҳушдордиҳандаи охирин, ки дар се ояти аввали боби якуми Ваҳй ҳамчун Ваҳйи Исои Масеҳ муаррифӣ шудааст, бори дуюм дар анҷоми Ваҳй шаҳодат дода мешавад. Анҷоми Ваҳй ҳамчунин дар бораи оятҳои аввали Аҳди Қадим ва низ оятҳои охирини Аҳди Қадим шаҳодат медиҳад. Бо тақия бар ин чор истинод, метавон бо ба қор бурдани қоидаи илоҳии бар хати нубувват гузоштани хати нубувват ҳулоса кард, ки паёми ҳушдордиҳандаи охирин ба муносибати Офаридгор бо махлуқоти офаридаи Ё марбут аст. Он ба қудрати офаринандаи Ё марбут аст. Он ба он вобаста аст, ки қудрати офаринандаи Ё чӣ гуна ба калисои Ё интиқол дода мешавад. Он ба сифати Илоҳият марбут аст, ки анҷомро бо ибтидо ҳамсон мешиносонад. Ин паёмест, ки андаке пеш аз поёни давраи имтиёз ва бештар аз он фаро мерасад. Вақте ки ҳамаи ин якҷо баррасӣ карда мешаванд, сухан дар бораи қудрати офаринандаи Худо меравад! Ва нахустин зикри қудрати офаринандаи Ё дар оғози Ҳастӣ, аз ояти аввал то боби дуюм, ояти сеюм, омадааст.

Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид. Ва замин беҳайат ва холӣ буд; ва торикӣ бар рӯи жарфо ҳукмфармо буд. Ва Рӯи Худо бар рӯи обҳо ҳаракат мекард.

Ва Худо гуфт: «Бигзор нур бошад». Ва нур пайдо шуд. Ва Худо нурро дид, ки некӯст; ва Худо нурро аз торикӣ ҷудо кард. Ва Худо нурро Рӯз номид, ва торикиро Шаб номид. Ва шом ва субҳ — рӯзи якум буд.

Ва Худо гуфт: «Бигзор фалаке дар миёни обҳо бошад, ва он обҳоро аз обҳо ҷудо кунад». Ва Худо фалакро ба вучуд овард, ва обҳои зери фалакро аз обҳои болои фалак ҷудо кард; ва чунин шуд. Ва Худо фалакро Осмон номид. Ва шом буд ва субҳ буд: рӯзи дуюм.

Ва Худо гуфт: «Обҳое, ки зери осмонанд, дар як ҷо ҷамъ шаванд, ва хушкида падида ояд». Ва чунин шуд. Ва Худо хушкидаро Замин номид; ва маҷмӯаи обҳоро Баҳрҳо номид. Ва Худо дид, ки некӯст. Ва Худо гуфт: «Бигзор замин гиёҳ рӯёнад, алафе ки тухм

медихад, ва дарахти мевадоре ки мувофиқи чинси худ мева оварад, ки тухмаш дар худ он бошад, бар рӯи замин». Ва чунин шуд. Ва замин гиёҳ рӯёнд, алафе ки мувофиқи чинси худ тухм медихад, ва дарахте ки мева меоварад, ки тухмаш дар худ он аст, мувофиқи чинси худ. Ва Худо дид, ки некӯст. Ва шом шуд ва субҳ шуд: рӯзи сеюм.

Ва Худо гуфт: «Бигзор дар фалак осмон чароғҳо бошанд, то рӯзро аз шаб чудо кунанд; ва бигзор онҳо барои аломатҳо, ва барои фаслҳо, ва барои рӯзҳо, ва солҳо бошанд; ва бигзор онҳо чароғҳои дар фалак осмон бошанд, то бар замин равшанӣ диҳанд». Ва чунин шуд. Ва Худо ду чароғи бузургро офарид: чароғи бузургтарро, то бар рӯз ҳукмронӣ кунад, ва чароғи хурдтарро, то бар шаб ҳукмронӣ кунад; ситорагонро низ офарид. Ва Худо онҳоро дар фалак осмон қарор дод, то бар замин равшанӣ диҳанд, ва бар рӯз ва бар шаб ҳукмронӣ кунанд, ва равшаниро аз торикӣ чудо намоянд; ва Худо дид, ки некӯст. Ва шом шуд, ва субҳ шуд: рӯзи чорум.

Ва Худо гуфт: «Бигзор обҳо ба фаровонӣ ҷонварони ҷунбандасро, ки ҳаёт доранд, ба вучуд оваранд, ва мурғон бар рӯи замин, дар фазои кушоди осмон, парвоз кунанд». Ва Худо наҳангҳои бузург ва ҳар ҷонвари зиндаи ҷунбандаро, ки обҳо ба фаровонӣ, мувофиқи чинси онҳо, ба вучуд оварданд, ва ҳар мурғи болдорро мувофиқи чинси вай офарид; ва Худо дид, ки ин хуб аст. Ва Худо онҳоро баракат дода, гуфт: «Боровар ва афзун шавед, ва обҳои баҳрҳоро пур кунед, ва бигзор мурғон бар замин афзун шаванд». Ва шом шуд, ва субҳ шуд: рӯзи панҷум.

Ва Худо гуфт: «Бигзор замин ҷондорро мувофиқи чинси он ба вучуд оварад: чорпоён, хазандагон ва ҳайвонҳои ваҳшии замин мувофиқи чинси онҳо». Ва чунин шуд. Ва Худо ҳайвони ваҳшии заминро мувофиқи чинси он, ва чорпоёнро мувофиқи чинси онҳо, ва ҳар хазандаро бар замин мувофиқи чинси он ба вучуд овард; ва Худо дид, ки некӯст. Ва Худо гуфт: «Одамро ба сурати Худ ва ба шабоҳати Худ биёфарем; ва бигзор бар моҳиёни баҳр, бар мурғони ҳаво, бар чорпоён, бар тамоми замин ва бар ҳар хазандае ки бар замин меҳазад, ҳукмронӣ кунанд». Пас Худо одамро ба сурати Худ офарид; ўро ба сурати Худ офарид; онҳоро мард ва зан офарид. Ва Худо онҳоро баракат дод, ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва заминро пур созед, ва онро мутеъ гардонед; ва бар моҳиёни баҳр, бар мурғони ҳаво ва бар ҳар мавҷуди зиндае ки бар замин ҳаракат мекунад, ҳукмронӣ намоед». Ва Худо гуфт: «Инак, Ман ба шумо ҳар гиёҳи тухмдорро, ки бар рӯи тамоми замин аст, ва ҳар дарахтеро, ки дар он меваи дарахти тухмдор аст, додаам; он барои шумо хӯрок хоҳад буд. Ва ба ҳар ҳайвони замин, ва ба ҳар мурғи ҳаво, ва ба ҳар он чи бар замин меҳазад, ки дар он ҷони зинда аст, ҳар гиёҳи сабзро барои хӯрок додаам». Ва чунин шуд. Ва Худо ҳар он чиро, ки сохта буд, дид, ва инак, бисёр некӯ буд. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи шашум. Ҳамин тавр осмонҳо ва замин, ва тамоми лашкари онҳо, ба анҷом расиданд. Ва дар рӯзи ҳафтум Худо кори Худро, ки карда буд, ба анҷом расонд; ва дар рӯзи ҳафтум аз тамоми кори Худ, ки карда буд, ором гирифт. Ва Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод ва онро тақдис намуд, зеро ки дар он аз тамоми кори Худ, ки Худо офарида ва ба амал оварда буд, ором гирифта буд. Ҳастӣ 1:1–2:3.

Оятҳои пешин тамоми шаҳодати офаринишро ифода менамоянд ва таъкид мекунанд, ки каломи Худо дорои қудрати офаринанда аст.

Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад; бигзор ҳамаи сокинони ҷаҳон аз Ё ба хайрату тарс биистанд. Зеро Ё гуфт, ва он ба амал омад; Ё амр фармуд, ва он устувор монд. Забур 33:8, 9.

Ҳамон қудрати офарандае, ки ҷаҳонро ба вучуд овард, аз ҷониби Масеҳ барои дигаргун сохтани инсонҳо ба кор бурда мешавад.

Қувваи офаринандае, ки оламҳоро ба ҳастӣ хонд, дар каломи Худост. Ин калом қудрат мебахшад; он ҳаёт тавлид мекунад. Ҳар амр ваъда аст; агар аз ҷониби ирода пазируфта шуда, ба ҷон қабул гардад, он бо худ ҳаёти Зоти Беинтиҳоро меоварад. Он табиатро дигаргун месозад ва ҷонро ба сурати Худо аз нав меофарад.

«Ҳаёте ки ба ин тарз бахшида мешавад, ҳамчунин ба ҳамин тарз нигоҳ дошта мешавад. “Одамизод на танҳо бо нон, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худо мебарояд, зиндагӣ хоҳад кард” (Матто 4:4).» Education, 126.

Ваҳйи Исои Масеҳ таъкид менамояд, ки чӣ гуна Каломи Худо ба одамон расонида мешавад. Он аз Падар ба Писар, аз Писар ба фаришта, аз фаришта ба набие мерасад, ки онро менависад ва ба калисоҳо мефиристад. Раванди иртиботе, ки дар оғоз ва анҷоми китоби Ваҳй баён шудааст, ҳамчунин бо нардбони Яъқуб, ки фариштагон аз он боло мераванд ва поён меоянд, тасвир гардидааст. Он бо ду найчаи тиллоии Закарьё низ тасвир шудааст, ки равшанро ба муқаддасгоҳ меоранд. Раванди иртибот миёни Худо ва инсон мавзӯи нубуввати Китоби Муқаддас аст, ва паёме, ки фиристода мешавад, дорои ҳамон қудрати офаринандаест, ки коинотро ба вучуд овард. Дар раванди иртибот дар боби якуми китоби Ваҳй бояд чунин фаҳмида шавад, ки паёме, ки ба калисоҳо супурда мешавад, қудрат дорад як Лоудикияро ба як Филадельфия табдил диҳад.

Новобаста аз он ки мо оғози ё анҷоми Аҳди Қадим ё Аҳди Ҷадидро баррасӣ мекунем, ҳамон як паём аст. Худо паёми охирини оғоҳкунандаро мерасонад, ва агар онро онҳое, ки мешунаванд, бишнаванд ва риоя намоянд, он дорои қудрати офаринандаи Худост. Паёме, ки инро ба анҷом мерасонад, дар ҷорҷӯбаи илоҳии Алфа ва Омега ҷой гирифтааст: ибтидо, миёна ва анҷом. Се ҳарфи ибронӣ, ки бо ҳам меоянд, то калимаи «ростӣ»-ро ташкил диҳанд, Инчили ҷовидониянд; ва ҳарфҳо ва маъноҳои онҳо, ва калимае ки ҷангоми пайвастании онҳо бо якдигар ҳосил мешавад, ҳам принцип ва ҳам Он Якero рамзӣ месозанд, ки Алфа ва Омега аст. Ин қудрати офаринандаи Ёро таъкид мекунад. Се калимаи охирини достони офариниш ҳар яке бо он се ҳарф оғоз меёбанд, ба ҳамон тартибе, ки калимаи «ростӣ»-ро ташкил медиҳанд.

Се вожае, ки анҷоми ҳикояи офаринишро ташкил медиҳанд, бо се ҳарфе оғоз меёбанд, ки дар якҷоягӣ калимаи «ҳақиқат»-ро месозанд. Се вожаи охирини оят ба тартиб бо ҳарфҳои א (Алеф), מ (Мем) ва ל (Тав) оғоз меёбанд. Ин се вожа ҳамчун «Худо», «офарид» ва «сохт» тарҷума мешаванд. Ҳар яке аз ин се вожа низ бо ҳарфҳои א (Алеф), מ (Мем) ва ל (Тав) ба ҳамин тартиб оғоз шуда, комилият ва низоммандии ривояти офаринишро боз ҳам бештар

таъкид менамоянд. Ин намуна аз ҷониби шарҳнависони яҳудӣ ҳамчун як вижагии ҷолиби забони матн ибронӣ қайд шудааст.

Қиссаи офариниш бо суҳанони «дар ибтидо» оғоз меёбад ва бо се калимае анҷом меёбад, ки Алфо ва Омегоро ифода мекунанд, ибтидо ва интиҳо, аввал ва охириро. Қудрати офаринандае, ки дар шаҳодати Ҳастӣ ба тасвир кашида шудааст, бо имзои он забоншиноси аҷоиб оғоз меёбад ва анҷом меёбад.

Аввали чизе, ки охири ҳамон чизро тасвир мекунад, ҳамон аст, ки пайғамбар Юҳанно бар он таъкид намуд, вақте ки он чиро, ки он замон буд, менавишт, ҳамзамон он чиро низ менавишт, ки мебоист бошад.

Паёми охирини хушдордиҳандаи Илёс, ки дар анҷоми Аҳди Қадим тасвир шудааст, ҳамон асли пешгӯйиро дар заминаи бухрони қонуни рӯзи якшанбе ва ҳафт балои охирини наздикшаванда муайян мекунад.

«Қоидаи ёдоварии аввал» ва ҳамаи он чи ки онро ифода мекунад, ҳамон «чорчӯбае» аст, ки «ҳақиқати ҳозира» бояд дар дохили он ҷой дода шавад. Он чорчӯба «қоидаи ёдоварии аввал» аст, ки ҳамчунин яке аз сифоти Худост.

Дар китоби Дониёл, ки оғози Адвентизмро ифода мекунад, ва китоби Ваҳй, ки анҷоми Адвентизмро ифода мекунад, мо ҳангоми ба он бо усули он ки аввали охириро тасвир мекунад нигариштан, мувозиҳои ҳайратангезе меёбем. Китоби Дониёл як сифати Исоро баён мекунад, вақте ки номи Палмонӣ-ро ба кор мебарад, ки маънояш шуморандаи аҷоиб асрорхост. Дониёл ҳамчунин Исоро ҳамчун Микоил, фариштаи муаззам, муаррифӣ мекунад. Юҳанно барои анҷом додани ҳамон коре ба кор гирифта шудааст, ки Дониёл анҷом медиҳад, ва ӯ на устои риёзиёт ё пешвои фариштагон, балки устои забонро муайян месозад. Вақте ки мо Исоро ҳамчун устои алифбо баррасӣ мекунем, бояд Забур 119-ро, ки дарозтарин боби Китоби Муқаддас аст, ба назар гирем.

Забур 119 як акростиhi алифбой аст, яъне ҳарфи аввали ҳар маҷмӯаи ҳашт оят бо як ҳарф оғоз меёбад. Дар алифбои ибронӣ бисту ду ҳарф ҳаст, бинобар ин бисту ду бахши иборат аз ҳашт оят вучуд дорад. Ҳар бахш бо ҳарфи алифбо мутобиқи тартиби алифбо оғоз мешавад, ва баъд аз он ҳар яке аз ҳашт ояти мансуб ба ҳамон ҳарф низ бо ҳамон ҳарф оғоз меёбад. Барои ҳар ҳарф ҳашт оят мавҷуд аст; пас, ҳашт оят зарби бисту ду ҳарфи алифбои ибронӣ баробар ба яксаду ҳафтоду шаш сатр мешавад. Ин Забур итоатро ба Худое таъкид мекунад, ки Худои назм аст (аз ин ҷост сохтори акростиhi), на Худои ошӯб.

Мавзӯи дигари барҷаста дар Забур 119 ҳақиқати амиқест, ки Каломи Худо ҳамаҷониба кофист. Дар саросари ин Забур ҳашт истилоҳи гуногун ба Каломи Худо ишора мекунанд: шариат, шаҳодатҳо, дастурҳо, фароиз, аҳком, доварихо, калом ва қонунҳо. Қариб дар ҳар оят Каломи Худо зикр шудааст. Забур 119 на танҳо хусусияти Навиштаҳоро тасдиқ мекунад, балки инчунин тасдиқ менамояд, ки Каломи Худо ҳуди хислати Худоро инъикос мекунад. Ба ин сифатҳои Худо, ки дар Забур 119 баён шудаанд, таваҷҷӯҳ кунед:

1. Адолат (оятҳои 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)

2. Садоқатмандӣ (ояти 42)
3. Ҳаққоният (оятҳои 43, 142, 151, 160)
4. Вафодорӣ (ояти 86)
5. Тағйирнопазирӣ (ояти 89)
6. Ҷовидонӣ (оятҳои 90, 152)
7. Нур (ояти 105)
8. Покӣ (ояти 140)

Забур бо ду башорат оғоз меёбад. «Хушо» касоне, ки роҳхояшон беайб аст, ки мувофиқи шариати Худо зиндагӣ мекунанд, фароизи Ёро нигоҳ медоранд ва Ёро бо тамоми дили худ меҷӯянд. Инҳоянд дарсҳо барои мо дар ин Забури бузург. Каломи Худо кофист, то моро ҳикматомӯз гардонад, дар адолат тарбия намояд ва барои ҳар амали нек комилан муҳайё созад (2 Тимотинос 3:15–17).

Албатта, Забур 119 қисми мавзӯест, ки дар ҷаҳони динӣ то ҳаде ҳалнашуда боқӣ мондааст. Он ба ин масъала вобаста аст, ки кадом оят ояти миёнаи Китоби Муқаддас аст ва кадом боб боби миёнаи Китоби Муқаддас мебошад. Агар шумо дар интернет ҷустуҷӯ кунед, далелҳои гуногунро хоҳед ёфт, ки бар гирди он мутамаккананд, ки шумо аз кадом нусхаи Китоби Муқаддас истифода мебаред ва ғайра. Мушкили ҳар мавзӯ дар ин баҳс он аст, ки таърифи миёнаи Китоби Муқаддас, хоҳ оят бошад, хоҳ боб, бояд аз ҷониби Муаллифи Китоби Муқаддас муайян карда шавад, на аз ҷониби донишҷӯ ё мунтакиди инсонии Китоби Муқаддас.

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки барои ҳар чизе ибтидо ва анҷоме ҳаст. Барои ҳар чиз замоне ҳаст.

Ҳар чизро замоне ҳаст, ва ҳар мақсадеро зери осмон вақте: вақти таваллуд шудан, ва вақти мурдан; вақти шинонидан, ва вақти кандан он чи шинонда шудааст. Воиз 3:1, 2.

Замоне ҳаст барои таваллуд шудан ва замоне ҳаст барои мурдан, аммо ҳамчунин ҳаёте вуҷуд дорад, ки дар миёни оғози ҳаёти мо ва анҷоми он ҷараён мегирад. Таваллуд лаҳзае кӯтоҳ дар замон аст, ҳамон гуна ки марг низ чунин аст. Ҳаёт миёна аст ва одатан нисбат ба замони таваллуди мо ва замони марги мо таърихи бисёр бештаре бо худ дорад.

Миёна дар «қоидаи зикри аввал» одатан нисбат ба аввал ва охир шаҳодати бисёр бештар дорад. Ҷустуҷӯ кардани як оят ё боби ягона дар Китоби Муқаддас ва муайян кардани он ҳамчун миёна, нодида гирифтани далелҳои библиявист, ҳарчанд оғоз ва анҷом моҳиятан нуқтаҳо дар вақт бошанд; миёна, одатан, як давраи вақт аст. Албатта, оғоз, анҷом ва миёна бо якдигар мувофиқ хоҳанд буд, гарчанде ки аксаран ҳамон аломати роҳ дар анҷом баръакси оғоз мебошад.

Исои Масеҳ Яҳёи Таъмиддихандаро ҳамчун Илос муаррифӣ кард, ва ҳар дуи онҳо ҳамон як пайдарпаии нубуввати рӯйдодҳоро нишон медиҳанд; аммо Илос аз ҷониби зани шарире (Изобал) таъқиб мешуд, ки меҳост Илосро зиндонӣ ва ба қатл расонад, вале ҳеҷ гоҳ ин корро

накард. Яҳё, ки рамзи Илёс буд, аз ҷониби зани шарире (Ҳиродия) ҷустуҷӯ мешуд, то ӯро зиндонӣ карда, ба қатл расонад, ва ин корро кард. Илёс ва Яҳё рамзҳои ивазшаванда мебошанд, аммо онҳо баъзе хусусиятҳои нубувватӣ доранд, ки хусусиятҳои муқобиланд, вале ҳамоно бо якдигар мувозӣ мебошанд. Илёс ҳеҷ гоҳ намурд, Яҳё мурд. Дарк кардани он ки аломатҳои роҳии нубувватӣ, ки бо ҳам мувофиқат мекунанд, бисёр вақт муқобили якдигар мебошанд, ба онҳое ки меҳоханд бубинанд, имкон медиҳад дарёбанд, ки миёнаи Китоби Муқаддас Забур 118 аст.

Вақте ки мо усули қоидаи зикри аввалро, чунон ки онро муайян намуда истодаем, ба қор мебарем, меёбем, ки оғози миёнаи Китоби Муқаддас Забур 117 аст — кӯтоҳтарин боби Китоби Муқаддас, ки аз ду оят иборат мебошад. Пас аз он боби 118 меояд, ки миёнаи Китоби Муқаддас аст, ва баъд аз боби 118 боби 119 меояд, ки дарозтарин боби Китоби Муқаддас ва анҷоми миёнаи Китоби Муқаддас аст. Он Забоншиноси аҷоиб оғози онро бо кӯтоҳтарин боб нишон мегузорад, сипас анҷомро бо дарозтарин боб ишора мекунад. Инҳо ду боби муқобиланд. Оғоз тухм аст, ва анҷом он ҷое аст, ки растании қомилан ба қомолрасида инкишоф ёфтааст, ва дар он ҳамаи шаҳодатҳое, ки дар дохили миёна ҷой гирифтаанд, ба ҳам пайванд меёбанд. Ба Забур 117 диққат диҳед.

Ҳамаи халқҳо, Худовандро ҳамду сано гӯед; ҳамаи қавмҳо, Ӯро ситоиш намоед. Зеро меҳрубонии раҳимонаи Ӯ бар мо бузург аст; ва ростии Худованд то абад пайдор мемонад. Худовандро ҳамд гӯед. Забур 117:1, 2.

Калимае, ки мо онро баррасӣ мекунем ва аз се ҳарф таркиб ёфтааст, дар ояти дуюм ҳамчун «ҳақиқат» тарҷума шудааст, ва он ибтидои миёнаи Китоби Муқаддасро ифода мекунад (миёнаи Китоби Муқаддас бошад, Забур 117–119 аст). Поёни миёна Забур 119 аст. Забур 118 миёнаи миёна аст. Забур 118 дар байни кӯтоҳтарин ва дарозтарин бобҳои Китоби Муқаддас ҷой гирифтааст, ва кӯтоҳтарин, ки ибтидо мебошад, калимаи «ҳақиқат»-ро пеш мегузорад, ки аз се ҳарф офарида шудааст; ин ҳарфҳо се қадами башорати ҷовидонаро ифода мекунанд ва ҷаҳорҷӯбаи фаҳмидани ҳақиқат мебошанд. Он ҷаҳорҷӯба ҳамон усулест, ки ҳислати Масеҳро ҳамчун Алфа ва Омега намоёндагӣ мекунад.

Поёни қисми миёна, ки боби 119 мебошад, акростиhi алифбоист, ки дар миёни Китоби Муқаддас ҷой дода шудааст ва ба забоншиноси аҷоиб таъкид мекунад. Дар боби 119 ҳамон як калима чор бор ҳамчун «ҳақиқат» тарҷума шудааст.

Ва каломи ростиро аз даҳони ман ба қуллӣ магир; зеро ки ба доварии Ту умед бастаам. Ояти 43.

Адолати Ту адолати ҷовидонист, ва шарияти Ту ҳақиқат аст. Ояти 142.

Ту наздик ҳастӣ, эй Худованд; ва ҳамаи аҳкоми Ту ростӣ мебошанд. Ояти 151.

Каломи Ту аз ибтидо рост аст; ва ҳар яке аз аҳкоми одилонаи Ту то абад боқӣ мемонад. Ояти 160.

Ҳақиқат дар ин оятҳо қоидаи нубуввати Китоби Муқаддас аст, ки анҷомро аз ибтидо муайян месозад, ва ҳақиқат дар ин оятҳо он аст, ки Алфа ва Омега имзои Худро бар миёнаи Китоби Муқаддас гузоштааст, чунон ки барои ибтидо ва анҷом низ чунин кардааст. Имзои Аввал ва Охир «чорчӯба»-ест барои баён кардани паёми охиринаи огоҳкунандаи фариштаи сеюм. Охиринаи қисми миёна ҷаҳор оятро дар бар мегирад, ки дар онҳо калимае ба кор рафтааст, ки ба «ҳақиқат» тарҷума шудааст, гарчи ишораи ҷорум танҳо ба сурати «рост» тарҷума гардидааст. Охирин аз он ҷаҳор оят муайян месозад, ки «аз ибтидо» калом «рост» аст.

Дар оғози қиссаи офариниш дар Ҳастӣ 1 ва 2, калимаи «ҳақиқат», гарчанде бевосита навишта нашудааст, дар се калимаи охиринаи қиссаи офариниш таҷассум ёфтааст, зеро ҳар як калима бо ҳарфҳои оғоз меёбад, ки ба тартиб калимаи «ҳақиқат»-ро ташкил медиҳанд. Дар ибтидо Калом буд, ва ба воситаи Ё ҳама чиз офарида шуд, ва шаҳодати офариниш дар Ҳастӣ бо суҳанони «Дар ибтидо» оғоз мешавад ва бо се калимае анҷом меёбад, ки ҳақиқатҳои таҷассум мекунанд, ки ба сифате аз Масеҳ вобастаанд ва дар Ишаёё ҳамчун далеле муайян шудааст, ки Ё Худои воҳид ва ягона аст.

Миёнаи Китоби Муқаддас (Забури 117–119) дар боби 117 бо ишора ба он ҳақиқат оғоз меёбад, ки ибтидо анҷомро намоёндагӣ мекунад, ба воситаи истифодаи калимаи «ҳақиқат». Ин калима аз се ҳарф сохта шудааст, ки Инҷили абадӣ ва паёмҳои се фариштаро намоёндагӣ мекунанд ва анҷоми достони офаринишро муайян месозанд. Поёни миёнаи Китоби Муқаддас баёни алифбоест, ки он забоншиноси аҷиб онро ба вучуд овард, то фаҳмиши онро барқарор созад, ки он чи ҳоло дар бораи ҳислати Ё ошкор мегардад, бо таърифи калимаи ваҳй мувофиқ аст, зеро Ваҳй Исои Масеҳ паёмест, ки барои баён намудани ҷанбаи ҳислати Масеҳ тарҳрезӣ шудааст, ки то ин дам, агар умуман шинохта шуда бошад ҳам, ба таври комил эътироф нагардида буд. Ин ваҳй бо хатҳои таърихи аҳд мувофиқат дорад, зеро таърихи аҳд шохидҳои кӯшиши Худоро дар бар мегирад, ки Худро ба воситаи номҳо, ҳамон тавре ки Ҳикояи Ё дар ҷараён буд, ошкор намояд.

«Принсипҳои бузурги шариат, ки аз ҳуди табиати Худо сарчашма мегиранд, дар суҳанони Масеҳ бар кӯҳ таҷассум ёфтаанд. Ҳар кӣ бар онҳо бино мекунад, бар Масеҳ, бар Сангпори абадҳо, бино мекунад. Ҳангоми пазируфтани калом, мо Масеҳро мепазирем. Ва танҳо онҳое ки ба ҳамин тарз суҳанони Ёро мепазиранд, бар Ё бино мекунанд. «Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре, ғайр аз он ки гузошта шудааст, бинад, ки он Исои Масеҳ аст». 1 Қўринтиён 3:11. «Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест; зеро дар зери осмон номи дигаре дар миёни одамон дода нашудааст, ки ба василаи он мо бояд наҷот ёбем». Аъмол 4:12. Масеҳ, Калом, ваҳйи Худо, — зоҳиршавии ҳислати Ё, шариати Ё, муҳаббати Ё, ҳаёти Ё, — ягона таҳкурсиест, ки бар он мо метавонем ҳислате бино кунем, ки пойдор монад». Mount of Blessings, 148.

Албатта, дар бораи ин ҳақиқат боз бисёр чизҳои дигарро бояд баррасӣ кард, аммо мо дар ҳамин ҷо бас мекунем.